

ΤΑΡΓΚΑ

Το 'Υπόμνητο' Σηληνόπουλο

13

Αρπαγή
της
ΜΑΛΟΑ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ

ΗΡΟΪΚΕΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

Η ΑΡΠΑΓΗ ΤΗΣ ΜΑΛΟΑ

Ο Ζανούρ γίνεται ο έφιάλτης των άθλων ψυχών της ζούγκλας, σπέρνοντας τον τρόμο!

Ο ΕΦΙΑΛΤΙΚΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ, ΠΟΥ ΕΞΟΝΤΩΝΕΙ ΤΟΥΣ ΑΘΛΟΥΣ ΙΘΑΓΕΝΕΙΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ, ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΑΤΑΝΙΚΗ ΠΑΓΙΔΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΤΑΡΓΚΑ ΚΙ' Η ΜΑΛΟΑ ΜΕΝΕΙ ΜΟΝΗ ΚΙ' ΑΠΡΟΣΤΑΤΕΥΤΗ ΣΤΑ ΝΥΧΙΑ ΤΟΥ ΚΤΗΝΩΔΟΥΣ ΖΑΝΟΥΡ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΠΑΝΘΡΩΠΩΝ ΟΠΑΔΩΝ ΤΟΥ! ΑΛΛΑ ΤΟ ΑΤΡΟΜΗΤΟ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΟ ΞΑΝΑΓΥΡΙΖΕΙ...

ΚΕΦ. 1. "Όπου ο 'Ατσίδας, κυνηγώντας πουλιά, μπλέκει σε πρωτότυπο ανταγωνισμό με ένα μεγάλο... κροκόδειλο!

απλωμένος ανάσκελα στην καφή άμμουδιά του ποταμού, ο τεράστιος κροκόδειλος, άπολαμβάνει τεμπέλικα τὰ χάδια του ήλιου.

Το άπαίσιο φολιδωτό σώμα του σκορπίζει γύρω μιάν άπαίσια μυρουδιά και τὰ τρομερά σαγόνια του είναι άνοιγμένα διάπλατα! Η πελώρια ούρά του φτάνει ως τόν ποταμό κι' ή άκρη της σαλεύει άργά, παίζοντας όλοένα με τó νερό.

Τό άμφίβιο τέρας δέν κοινιέται.

Τό στομάχι του είναι έντελώς γεμάτο.

Πρωί - πρωί, πριν άκόμα χαράξει, ένας άγριοβούβαλος

ήρθε στην άκροποταμιά να ξεδιψάση. Προχώρησε ώσπου τὰ μπροστινά του πόδια βυθίστηκαν στο νερό, έσκυψε τὸ κεφάλι κι' άρχισε νὰ πίνη. "Όλα, γύρω, ήταν ήσυχα και τ' άγριο βουβάλι δέν πρόσεξε, πώς ή επίφάνεια τού ποταμού άρχισε νὰ σχηματίζει, λίγο μακρύτερα, μικρά τριγωνικά κυματάκια. Τὸ άπαισιό ρύγχος τού πεινασμένου κροκόδειλου έξείχε από τὸ νερό μόλις, μιὰ ιδέα. "Υπουλα κι' αθύρουβα πλησίαζε τὸ διψασμένο βουβάλι. Καί, ξαφνικό, έγινε μιὰ τρομερή άναταραχή! 'Ο κροκόδειλος είχε έφορμήσει! 'Η ούρά του μαστίγωσε τὸν ποταμό, γεμίζοντας τον άφρούς, τὰ τέσσερα πόδια του κινήθηκαν ταυτόχρονα, σάν παντοδύναμα κουτιά και τὸ σῶμα του πετάχτηκε έξω από τὸ νερό, σάν σαίτα! Τὰ τρομερά σαγόνια του άνοιξαν κι' έκλεισαν με δύναμη. Τὰ δόντια του, ἴδια με τετραπλή σειρά από χαλύβδινα καρφιά, μπήχτηκαν στο πόδι τού άγριοβουβαλου και τὸ τράβηξαν με άκατανίκητη δύναμη πρὸς τὸ νερό ! Τὸ πελώριο ζῶο ξαφνιάστηκε και μούγκρισε με όργη και πόνο. Συγκέντρωσε όλες του τὶς δυνάμεις και προσπάθησε, νὰ διαφύγει πρὸς τὴν ξηρά. Μά ὁ μέγας κροκόδειλος κρατούσε γερά τὴ λεία του. Είχε στηλώσει τὰ πόδια του στα ύποδρύχια βραχάκια τού ποταμού και τραβούσε με πείσμα τὸ θήραμά του πρὸς τὸ νερό. Τὰ μάτια του, γεμάτα ανέκφραστη καιά, ήταν καρ-

φωμένα στο άγριο βουβάλι. Κι' ή ούρά του χτυπούσε με λύσσα τὸν ποταμό. 'Η τρομαχτική πάλη δέν βάσταξε πολύ. Τὸ άμμῶδες έδαφος άρχισε νὰ υποχωρή κάτω από τὰ πόδια τού βουβαλου. Πίδακες νερού τινάζονταν από τὰ χτυπήματα τῆς ούρας τού κροκόδειλου κι' έπεφταν σάν καταρράχτες στην άκροποταμιά και μαλάκωναν τὴν άμμο και τὴν έκαναν άνίσχυρη νὰ στηρίξει τὰ πόδια τού μεγάλου ζῶου! Σιγά - σιγά ὁ άγριοβούβαλος άκολούθησε τὴν τραγική του μοίρα. Βυθίστηκε ὡς τὴν κοιλιά, έπειτα ὡς τὸν λαιμό κι' έπειτα χώθηκε ὀλόκληρος κάτω από τὴν επίφάνεια τού νερού ! 'Ο κροκόδειλος είχε πιά έτοιμάσει τὸ πλουσιόπαροχο γεύμα του. Τὰ σαγόνια του άρχισαν ν' άλέθουν σάρκες και κόκκαλα και νὰ γεμίζουν μ' αυτά τὸ άχόρταγο στομάχι του. "Επειτα άφησε τ' άπομεινάκια τού βουβαλου, νὰ ταξιδέψουν μαζί με τὸ ρεύμα κι' αυτός βγήκε στην άκροποταμιά, για νὰ χωνέψει με τὴν ήσυχία του...

Καί, τώρα, κυττάξτε τον! Είναι ξαπλωμένος άνάσκελα. "Εχει κλείσει τὰ μάτια κι' έχει άνοιξει διάπλατα τὰ πελώρια σαγόνια του. "Ενα ὀλόκληρο σύννεφο από μικρά πουλιά τὸν τριγυρίζει! Είναι οί φτερωτές... ὀδοτογλυφίδες τού τέρατος! Τώρα, πού ὁ κροκόδειλος αναπαύεται, αυτά τὰ μικρά πουλιά έρχονται στ' άνοιχτά σαγόνια του και τσιμπούν, άνάμεσ' άπ' τὰ

δόντια του τὰ... ὑπολείμματα
τῆς τροφῆς του!

Τὸ γιγαντιαῖο ἀμφίβιο φαί-
νεται πολὺ εὐχαριστημένο ἀπ'
αὐτὴ τὴν ἐξυπηρέτησι!

Ξαφνικά, ὅμως, ἀκούει κά-
ποιον κοντινὸ θόρυβο κι' ἀνα-
τινάζεται.

Τὰ μικρὰ πουλιά φτερου-
γίζουν καὶ σηκώνονται σὰν
τρομαγμένο σύννεφο!

Τὰ μάτια τοῦ τέρατος
στριφογυρίζουν καὶ κυττᾶνε
παντοῦ μὲ κακία.

Πουθενὰ δὲν φαίνεται τίπο-
τα. Κανένας ἐχθρὸς! Ὁ πο-
ταμὸς κυλάει γαλήνια κι' ἔ-
να δέντρο, πού βρίσκεται ἀρ-
κετὰ μακριά, σαλεύει τὰ κλα-
διά του στὸ πρωῒνὸ ἀεράκι!

Τὸ ἀμφίβιο τέρας ἤσυχά-
ζει. Ξανακλείνει τὰ μάτια,
ξανανοίγει τὰ τρομερὰ του
σαγόνια καὶ ξαναφτερουγι-
ζουν δίπλα του τ' ἀμέτρητα
πουλιά.

Σὲ λίγο, ὅμως, νά! Ξανα-
κούγεται πιὸ κοντὰ ὁ ὑποπτος
θόρυβος!

Ὁ κροκόδειλος σαλεύει,
ἀνοίγει τὰ μάτια του καὶ
μουγκρίζει ἀπειλητικά.

Κυττάζει γύρω, μὰ καὶ πάλι
δὲν βλέπει κανέναν ἐχθρὸ.
Μόνον, πού αὐτὴ τὴ φορά,
τὸ μακρυνὸ δεντράκι βρίσκε-
ται... πιὸ κοντὰ!

Ἄλλ' αὐτὸ δὲν μπορεῖ, ἕ-
βαια, νὰ τὸ καταλάβῃ ὁ κρο-
κόδειλος!

Ἦσυχάζει, λοιπόν, καὶ πάλι,
γιὰ νὰ ξανακούσῃ σὲ λίγο
τὸν... θόρυβο!

Καὶ τούτῃ τὴ φορά εἶναι ὅ-
λα ἤσυχα, ἀλλὰ τὸ δεντρά-
κι... ἔχει ἔρθει πολὺ κοντὰ

στὸ ἀμφίβιο τέρας! Τώρα
βρίσκεται... φυτρωμένο σὲ ἀ-
πόστασι, ὄχι πιὸ μεγάλη ἀπὸ
πέντε μέτρα! Ὁ κροκόδειλος
ξύνει λίγο τὴ ράχη του στὴν
ἄμμο, ἀφήνει μερικοὺς μαλα-
κοὺς γρυλλισμοὺς, χτυπάει
δυὸ - τρεῖς φορές τὴ μακριὰ
οὐρά του στὸ νερὸ καὶ, κλεί-
νοντας τὰ μάτια, ξαναδουθίζε-
ται στὸ... χουζούρι του!

Νά, ὅμως, πού τώρα γίνε-
ται κάτι πολὺ παράξενο καὶ
ἀνεξήγητο:

Τὰ κλαδιά τοῦ περιέργου
δέντρου μετατοπίζονται λιγά-
κι. Ἀνάμεσά τους προβάλλει
τὸ... φυσοκάλυμο καί, πιὸ πί-
σω, τὸ παχὺ μούτρο τοῦ...
Ἄτσιδα!

Ὁ κωμικὸς νέγρος ἔχει ἐ-
φαρμόσει καὶ πάλι τὸ μεγά-
λο κόλπο του!

Ἐχει τυλιχτὴ σὲ πελώρια
κλαδιά, πού τὸν σκεπάζουν
ὀλόκληρο, καί, μεταμφιεσμέ-
νος σὲ... δέντρο, περιμένει
νάρθουν τὰ πουλιά στοὺς
κλάδους του, γιὰ νὰ τὰ σκο-
τώσῃ! Ξαφνικά βλέπει τὸν
χορτάτο κροκόδειλο νὰ βγαί-
νῃ ἀπὸ τὸ νερὸ καὶ νὰ ξαπλώ-
νεται στὴν ἄμμο. Ἐπειτα
βλέπει καὶ τ' ἄπειρα πουλιά,
πού ἀντὶ νὰ κάτσουν στὰ δι-
κά του... κλαδιά, προτιμοῦν
νὰ φτερουγίζουν γύρω στ' ἀ-
νοιχτὰ σαγόνια τοῦ κροκό-
δειλου, πού περιέχουν ἀφθο-
νὴ τροφή. Καὶ τὸν πιάνει ἡ...
ζήλεια! Μέσα του φουντώνει
ὁ θυμὸς, γιὰ τὸν... ἀνταγωνι-
σμό!

— Πουλὶς, μουρμουρίζει,
πετάει-πετάει ὅλος κοροκόμ-
τειλο! Πουλὶς ὄκι πετάει -

πετάει ντικός μου... ντέντρος!
'Εγκώ πετάει - πετάει κορο-
κόντειλο, φύσα - φύσα κάλα-
μο!

Κι' αρχίζει να πλησιάζει
σιγά - σιγά το μισοκοιμισμέ-
νο άμφίβιο τέρας!

Κάθε φορά που ό κροκό-
δειλος κουνιέται ή γρυλλίζει,
ό άστείος νέγρος καρφώνεται
στή θέσι του, παριστάνοντας
τό... δέντρο! "Επειτα πάλι
προχωρεί!

"Ετσι φτάνει πολύ κοντά
στον φολιδατώ... άνταγωνι-
στή του. Στά πέντε μέτρα!

Ό κροκόδειλος δέν έχει

Ό 'Ατσίδας χρησιμοποιεί τό
παλιό του κόλπο στό κυνήγι.
Τυλίξεται με κλαδιά και παρι-
στάνει τό... δέντρο!

πάρει χαμπάρι τί κρύβει αυ-
τό τό άλλόκοτο δέντρο. Κι' ό
'Ατσίδας, με την ήσυχία του,
κι' από πολύ κοντά, τόν ση-
μαδεύει!

Σε λίγο ένα μικρό θέλος
φερουγίζει από τό φυσοκά-
λαμό του!

Σκίζει σφυρίζοντας τόν άε-
ρα και, με θαυμαστή εύστο-
χία, χώνεται όλόκληρο, ως
την άκρη τής φούντας του,
μέσα στό μάτι του άμφιβίου
τέρατος!

Τό χτύπημα είναι τρομε-
ρό. Σχεδόν θανατηφόρο.

Ό γιγαντιαίος κροκόδει-
λος σπαρταράει, σάν προϊ-
στορικό τέρας!

Τό κορμί του πετιέται δυό
μέτρα ψηλά, στριφογυρίζει,
ξανασπένεται και πάλι πετιέ-
ται, ενώ ή ούρά του μαστιγώ-
νει με λύσσα τόν άέρα!

Πελώριοι λάκκοι άνοίγον-
ται στην άμμο τής άκροποτα-
μιάς, άπ' τά τρομερά χτυπή-
ματα του τέρατος, που ξεμυ-
χάει! Ό 'Ατσίδας τό παρα-
κολουθεϊ πίσω από τά κλαδιά
του μ' εύχαρίστησι. Και ψιθυ-
ρίζει χαιρέκακα:

— 'Εσύ όκι παίρνει - παίρ-
νει έμένα πουλίσ! 'Εγκώ
παίρνει- παίρνει πουλίσ!

Ξαφνικά, σ' ένα από τά
πολλά του τινάγματα, ό κρο-
κόδειλος βρίσκεται μέσα στό
νερό του ποταμού και τό ρεύ-
μα αρχίζει σιγά - σιγά να τόν
παρασύρη.

Τά πουλιά, που είχαν φτε-
ρουγίσει τρομαγμένα, από
τους έπιθανάτιους σφασα-
σμούς του θηρίου, ξαναγυρί-

...οι Ιθαγενείς κατάκοινταν εκεί νεκροί, με τον άπαισιο φιδένιο βρόχο στο λαιμό τους...

ζουν πάλι και, καθώς δέν βρίσκουν πιά τὰ ὀρθάνοιχτα σαγόνια τοῦ κροκόδειλου, ἔρχονται στὰ πλαδιά τοῦ... Ἀσίδα, γιά νά ξεδιαλέξουν και νά φάνε τρυφερά φύλλα και σπόρους.

Ὁ ἀστείος νέγρος εἶναι, τώρα, εὐχαριστημένος, γιατί τόχει... μονοπώλιο!

Τὰ πουλιά, σάν πραγματικό σύννεφο, τὸν τριγουρίζουν ἀπὸ παντοῦ.

Μὲ ἀνεπαίσθητες κινήσεις ὁ Ἀσίδας ετοίμαζει τὸ φυσικάλαμό του.

Ἄλλά, ξαφνικά, ἀνηχεί μιὰ ἰσχυρὴ ἐκτυροσφρότση! Κάποιος, μέσα ἀπὸ τὸ δάσος, βλέποντας τόσα πουλιά νά φτερουγίζουν σ' αὐτὸ τὸ

ἀλλόκοτο δεντράκι, τὰ σκοπεύει και τὰ πυροβολεῖ μ' ἓνα δίκανο κυνηγετικό ὄπλο!

Δεκάδες πολὺ μικρὰ σκάγια ξεφεύγουν ἀπὸ τίς δυὸ κάννες τοῦ ντουφεκιοῦ κι' ἀνοίγοντας στὸν ἀέρα σάν ἀνθοδέσμη, ξεχύνονται πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ἀσίδα! Πολλὰ ἀπ' αὐτὰ βρίσκουν στὸ δρόμο τους μικρὰ πουλιά και τὰ ρίχνουν χάμω κεραυνόπληκτα. Ἄλλα χτυποῦν στοὺς κλάδους και χάνουν τὴν ὄρμή τους. Εἶναι, ὅμως, και μερικά πού πετυχαίνουν τὸν κωμικό νέγρο στὰ... μαλακά και τὸν τρυποῦν σάν ψιλές, πυρωμένες βελονίτσες!

Τὸ χτύπημα εἶναι ἀκίνδυνο, ἀλλά ὁ Ἀσίδας δοκιμά-

ζει έναν απερίγραπτο τρόπο! Ρίχνει μιὰ σπαραχτική κραυγή και τὸ βάζει στὰ πόδια, κρατώντας με τὰ δυὸ χέρια τὰ... ὀπίσθιά του! Οὔτε γυρίζει νὰ δῆ, ποῖος εἶναι αὐτός, πού τὸν χτύπησε. Τρέχει, σὰν δαιμονισμένος στὸ μάκρος τῆς ἀκροποταμιάς, χώνεται ἔπειτα στὸ δάσος καὶ φτάνει στὴ σπηλιά του Τάργκα, με τὴ γλώσσα του κρεμασμένη δυὸ πῆχες!

ΚΕΦ. 2. "Ὅπου ἓνας ἀόρατος δολοφόνος σκορπίζει στὴ ζούγκλα τὴ φρίκη καὶ τὸ θάνατο καὶ τὰ τὰμ-τὰμ ζητούν τὴ βοήθεια τοῦ ἀτρόμητου Ἑλληνόπουλου.

Ο Τάργκα, τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο, ἀκούει με προσοχή, ὅσα τοῦ διηγείται ὁ τρομοκρατημένος Ἀτσιδάς. Μιὰ σοβαρὴ ἔκφρασι ἔχει ἀποτυπωθῆ στ' ἀντρίκια χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του. Κυττάζει τὰ τραύματα τοῦ νέγρου.

— Δὲν εἶναι τίποτα!, λέει σὲ λίγο. Τὰ σκάγια εἶναι πολὺ φιλά, ἀπ' αὐτὰ πού χρησιμοποιοῦν γιὰ τὰ μικρὰ πουλιά. Με τὰ βότανα τῆς ζούγκλας θὰ γίνης ἀμέσως καλά. Ἄλλὰ ποιὸς σὲ πυροβόλησε; Μήπως ἦταν ἄνθρωποι τοῦ Ζα νούρ καὶ τριγυρίζουν πάλι στὴν περιοχὴ τῆς σπηλιάς μας, ἐτοιμάζοντας κάτι κακό;

— Ἐγκὼ ντὲν ξέρεις!, ἀπαντᾷ ὁ Ἀτσιδάς. Ἐγκὼ φιλὸς - φιλὸς βελόνος τρυπήσει-τρυπήσει ντικὸς μου ὀπί-

σθιος, ἐγκὼ πάρει ἐμένα, φύγει-φύγει ἐμένα!

— Πρέπει νὰ ἐξακριβώσω, τί συμβαίνει!, λέει σοβαρὰ τὸ Ἑλληνόπουλο. Ἐσὺ Μαλόα, ἀγάπη μου, θὰ μείνης ἐδῶ, με τὸν Ἀτσιδά. Δὲν θ' ἀργήσω, νὰ γυρίσω!

Κ' ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὴ σπηλιά τους με γοργὸ περπάτημα.

"Ὅσο προχωράει, κυττάζει γύρω του με προσοχή κ' ὅταν μπαίνει μέσα στὴν πυκνοφυτεμένη περιοχὴ τῆς ζούγκλας, τότε ἡ προσοχή του οὐπλασιάζεται.

Ξέρει, πὼς πίσω ἀπὸ κάθε θάμνο κ' ἀπὸ κάθε λόχη, μπορεῖ νὰ τοῦ ἔχη στήσει καρτέρι ὁ θάνατος καί, γι' αὐτό, τὸ χέρι του χαϊδεύει ὀλοένα τὴ λαβὴ τοῦ ἀτσάλινου μαχαιριοῦ, πού ἀναπαύεται στὴν πλατεῖα ζώνη του.

Καί, ξαφνικὰ, βλέπει κάτι πού τὸν κάνει νὰ σταθῆ, ἀνατριχιάζοντας!

Μπροστά του, ἀνάμεσα στ' ἀγριόχορτα καὶ στ' ἀγριάγκαθα, εἶναι ξαπλωμένος φαρδύς-πλατύς ἓνας ἰθαγενής! Τὸ μαῦρο χρῶμα τοῦ προσώπου του ἔχει πάρει μιὰν ἀπόχρωσι πρὸς τὸ μπλέ, σημάδι πὼς ὁ θάνατος τοῦ ἤρθε ἀπὸ ἀσφυξία!

Τὰ μάτια του εἶναι γουρλωμένα, ἀκίνητα καὶ παγωμένα.

Ἡ γλώσσα του κρέμεται ἀνατριχιαστικὰ ἔξω ἀπὸ τὸ στόμα!

Δὲν χωράει ἀμφιβολία, πὼς αὐτὸν τὸν δυστυχισμένο κάποιος τὸν ἔχει στραγγάλισει!

Νά, μάλιστα, και τὸ σκοινὶ πού ἔχει γίνει βρόχος γύρω στὸ λαιμό του!

Ὁ Τάργκα σκύβει. Πιάνει αὐτὸ τὸ σκοινὶ γιὰ νὰ τὸ λύσει, ἀλλ' ἀμέσως τὸ παρατάει μὲ μιὰ γκριμάτσα ἀηδίας καὶ ἀποτροπιασμοῦ! Ὁ βρόχος πού ἐπνιξε τὸν δυστυχισμένο ἰθαγενῆ, δὲν εἶνε σκοινί. Εἶναι... φίδι! Εἶναι ἕνα μακρὺ, λεπτὸ, μαῦρο φίδι, πού κάποιος τὸ ἔδεσε κόμπο γύρω στὸ λαιμό τοῦ θύματος, κόβοντάς του τὴν ἀναπνοή! Μαζὶ μὲ τὸν ἰθαγενῆ, ἔχει ξεψυχήσει καὶ τὸ φίδι!

Τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο ἀνασηκώνεται μὲ δόντια σφιγμένα.

Ἐνας τέτοιος ἀποκρουστικὸς θάνατος πρώτη φορὰ παρουσιάζεται στὴ ζούγκλα!

Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ξέρη, ἂν εἶναι δουλειὰ τοῦ Ζανουή, ἂν κάποιο ἄλλο ἐφιαλτικὸ κι' ἀποτρόπαιο Ὄν ἦρθε νὰ σκορπίσει στοὺς ἰθαγενεῖς τὴ φρίκη!

Ὁ Τάργκα προχωρεῖ μὲ τὸ κεφάλι του γεμάτο συλλογισμούς.

Δὲν προφταίνει, ὅμως, νὰ ξεμακρύνῃ πολὺ κι' ἕνα καινούργιο παρόμοιο πτώμα τοῦ φράζει τὸ δρόμο! Εἶναι πάλι ἕνας ἰθαγενῆς, πεθαμένος ἀπὸ ἀσφυξία!

Ἐνας ἰθαγενῆς στραγγαλισμένος μὲ τὸν πιὸ ἀνατριχιαστικὸ βρόχο!

Μιὰ ἀνθρώπινη ψυχὴ, πού τὴν ἐπνιξαν μ' ἕνα μακρὺ, λεπτὸ, μαῦρο φίδι!

Ὁ Τάργκα ἀνέπνευσε βαθεία. Χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ἔ-

νοιωσε πὼς ἀνάμεσα στὴν πυκνὴ βλάστησι τῆς ζούγκλας, εἶχε ξεχυθῆ ἐκεῖνο τὸ πρῶτ' ἕνας ἀνεμὸς τρόμου. Στάθηκε μιὰ στιγμή ἀναποφάσιτος. Κι' ἀμέσως ἄκουσε πολὺ κοντὰ του ἀγρίους γρυλλισμοὺς πεινασμένων ἀγριμιῶν. Τὸ ἐξασκημένο αὐτί του ξεχώρισε ἀμέσως τί ἦταν αὐτοὶ οἱ γρυλλισμοί. Τσακάλια, λύκοι, ὕαινες καὶ πάνθηρες εἶχαν συμπλακῆ ἐκεῖ - κοντὰ γυρεύοντας νὰ ἐξασφαλίσουν μερίδιο, ἀπὸ κάποια ἀποσοδότηση λεία, πού τοὺς εἶχε τύχει!

Τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο παραμέρισε μερικὰ πλατύφυλλα φυτὰ καὶ κύτταξε.

Ἦταν αὐτὸ ἀκριβῶς πού φαντάστηκε. Λογῆς - λογῆς σαρκοφάγα ἀγρίμινα, φοβερίζοντας τὸ ἕνα τὸ ἄλλο μὲ ἀδιάκοπους γρυλλισμοὺς, διαμέλιζαν τὶς σάρκες μερικῶν ἰθαγενῶν, πού κατὰκοιναν ἐκεῖ νεκροί, μὲ τὸν ἀπαίσιο φιδέ-νιο βρόχο στὸ λαιμό τους!

Ὁ Τάργκα ἔφριξε. Αὐτὸ τὸ θέαμα ἦταν ἀπὸ τὰ πιὸ ἀνατριχιαστικά, πού εἶχε συναντήσει ποτέ του, μέσα στὴν ἄγρια καὶ μοχθηρὴ ζούγκλα!

Τὴν ἴδια στιγμή τὸ πρῶτὸ ἀεράκι, ἄρχισε νὰ κουβαλᾷ στὰ φτερά του μακρυνοὺς διακεκομμένους ἤχους τὰμ - τὰμ.

Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ τὸ Ἑλληνόπουλο ἄρχισε νὰ μεταφράζῃ αὐτοὺς τοὺς ἤχους. Τὸ μήνυμα πού ἔστειλναν τὰ τὰμ-τὰμ ἦταν στ' ἀλήθεια σπαραχτικὸ:

«Τὰ... φίδια τῆς ζούγκλας.. διπλώνονται στὸν λαιμό μας.. καί... μᾶς... φέρνουν τὸν θά-

νατο... Τὰ άγρίμια... σπαράζου... τούς νεκρούς μας... Μόνον ό... μεγάλος... Τάργκα... μπορεί νά μάς... γλυτώση... από τόν... θάνατο...».

Γιά λίγες στιγμές τὰ τὰμ-τάμ σώπασαν. "Επειτα ξαναμίλησαν:

«Ή φυλή... τών Χαχόα... γυρεύει τη... βοήθεια... του Τάργκα!».

Ή φυλή τών Χαχόα! Τό Έλληνόπουλο τούς ξέρει καλά τούς Χαχόα. Είναι ή πιό ήσυχη κι' ή πιό ειρηνική φυλή μέσα στη ζούγκλα! Ποτέ δέν πολέμησε μέ άλλες φυλές. Ποτέ δέν βγήκε από την περιοχή της, κοντά στη μεγάλη λίμνη, πού άπλώνεται μα-

«...ήταν αρκετό νά στραγγαλί-σω περικούς ίθαγενείς...»

κρυά, πρòς τὰ δάση, πού κρύβουν τόν ήλιο, όταν πηγαίνει στη δύση του! Ποιό είναι, λοιπόν, τό έφιαλτικό κι' άνάλογητο "Όν, πού σκορπίζει τόν θάνατο, σέ μιá τέτοια ειρηνική φυλή; Μήπως ό Ζανούρ; Ό Τάργκα αυτό δέν τό πιστεύει. Ό κτηνώδης Γερμανός δέν είχε κανένα λόγο νά ξεκληρίσει τούς Χαχόα! Δέν μπορεί ποτέ νά τού γίνουν αúτοι έμπόδιο στους έγκληματικούς του σκοπούς! Τότε, ποιός είναι ό άπαίσιος δολοφόνος;

Τό άτρόμητο Έλληνόπουλο στηλώνεται όρθιο, μέ τό πρόσωπο γυρισμένο πρòς τη Δύση. Πρòς τη μεγάλη λίμνη πού φιλοξενεί τούς Χαχόα! Καί δέν άργεί νά πάρη την άπόφασί του: πρέπει νά βοηθήση τούς άδύνατους της ζούγκλας, πού γύρευαν μέ άπόγνωσι την προστασία του!

ΚΕΦ. 3. "Όπου ή Μαλόα άρχίζει εύχάριστο μπάνιο, πού έχει πολú δυσάρεστο τέλος.

Είναι ακόμα πολú πρωί κι' ή Μαλόα, ώσπου νά γυρίση ό άγαπημένος της Τάργκα, έχει όλον τόν καιρό νά κάνη ένα μπάνιο στά γάργαρα νερά του ποταμού, πού κυλάει πλατύς και ωχελικός πλάι στη σπηλιά.

Ό Άτσίδας δέν βρίσκεται κοντά της. Ό τρόμος του, άπ' τὰ φιλά σκάγια πού δέχτηκε στά... μαλακά, τόν έχει πιá έγκαταλείψει. Κυττάζει τὰ νερά του ποταμού και, βλέπον

τάς τα να παρασύρουν άργά-άργά τὸ πτώμα τοῦ κροκοδείλου, ποὺ σκότωσε πρὶν ἀπὸ λίγην ὥρα, κατεβάξει, ὅπως συνήθως, μιὰ «σοφή» ιδέα. Νὰ «ψαρέψη» τὸ νεκρὸ ἀμφίβιο τέρας, νὰ τὸ... γδάρη καὶ νὰ κρατήση τὸ... τομάρι του! Εἶναι σίγουρος, πὼς μπορεῖ νὰ τὸ χρησιμοποίησῃ γιὰ πολλοὺς σκοποὺς. Ἀπομακρύνεται, λοιπόν, ἀπ' τὴ σπηλιά τρέχοντας. Ἐπειτα πέφτει στὸ νερό, πιάνει μὲ τὰ δύο του χέρια τὸν κροκοδείλο ἀπὸ τὴν οὐρά καί, κλωτσώντας τὸ νερό μὲ τὰ πόδια, τὸν τραβάει μὲ πολὺ κόπο στὴ στεριά. Ἀμέσως τὸν γυρίζει ἀνάσκελα, βγάζει τὸ κοφτερὸ του μαχαίρι, τοῦ ἀνοίγει τὴν κοιλιά κι' ἀρχίζει νὰ τὸν γδέρνει μὲ προσοχή.

Ἔτσι ἡ Μαλόα ἔχει μείνει στὴ σπηλιά της ὀλομόναχη. Μοναδική της συντροφιά εἶναι ἡ Μούμου, μὲ μικρὴ χαριτωμένη μαϊμού, μὲ ματάκια κατὰμαυρα, σὰν χαντρίτσες. Ἡ Μούμου τὴν ἀγαπάει τὴ Μαλόα. Κάποτε εἶχε πέσει στὰ νύχια ἐνὸς πεινασμένου πάνθηρα καί, σίγουρα, θὰ ἦταν τώρα μακαρίτισσα, ἂν τὸ κορίτσι τῆς ζούγκλας δὲν ἄκουγε τὶς σπαραχτικὲς κραυγὲς της καὶ δὲν κεραυνοβόλουσε τὸν πάνθηρα, μὲ τὸ ἀκόντιό της!

Ἀπὸ τότε ἡ μαϊμουδίτσα, ἡ Μούμου, νοιώθει εὐγνωμοσύνη γιὰ τὴ Μαλόα.

Ἐρχεται συχνὰ στὴ σπηλιά καὶ τὴ βλέπει. Κάπου-κάπου τῆς κουβαλάει καὶ ὠραίους εὐχυμοὺς καρπούς,

Τὸ σῶμα του διαγράφει ἕνα δεικτερο τόξο, πιὸ μικρὸ ἀπὸ τὸ προηγούμενο καὶ πέφτει μαλακὰ στὴ ράχη τοῦ Ζούμπο...

ποὺ τὸ κορίτσι τῆς ζούγκλας τοὺς τρώει μὲ ὄρεξι.

Ἔτσι καὶ σήμερα:

Τὴ στιγμή ποῦ ἡ Μαλόα πέφτει στὰ ὄροσερά νερά τοῦ ποταμοῦ καὶ κάνει τὴν πρώτη βουτιά της, ἀκούει τὰ χαρούμενα γρυλλίσματα τῆς Μούμου.

Γυρίζει τὸ κεφάλι καὶ βλέπει τὴ χαριτωμένη μαϊμουδίτσα.

Εἶναι σκαρφαλωμένη στοὺς κορμούς τῶν ἀναρριχητικῶν, ποὺ φυτρώνουν κοντὰ στὸ ποτάμι καί, κόβοντας μεγάλα

λουλούδια, με πλατειά σκαρκώδη φύλλα, τὰ πετάει στη Μαλόα, αφήνοντας μικρές παράξενες φωνές, που μοιάζουν σαν γέλια.

‘Η Μαλόα, απ’ τὸ ποτάμι, τὰ πιάνει αυτά τὰ λουλούδια, πρὶν πέσουν στὸ νερὸ καὶ τὰ ξαναρίχνει στὴ Μούμου. ‘Ετσι ἀρχίζει ἀνάμεσά τους ξένας λουλουδοπόλεμος πὺ κρατᾶει πολλὴ ὥρα. ‘Επειτα ἡ Μαλόα βγαίνει στὴν ἀκροποταμιὰ καὶ κάθεται νὰ στεγνώσει στὸν ἥλιο. Εἶναι ἤσυχη κι’ ἀμέριμνη, γιατί δὲν φαντάζεται, πῶς μερικὰ μέτρα μακρύτερα, πίσω ἀπὸ τὰ πλατύφυλλα φυτὰ, τὴν παραμονεύουν τέσσερα μάτια, γεμάτα μίσος καὶ κακία! Δέχεται τὶς ζεστὲς ἀκτίνες τοῦ ἡλίου καὶ, συγχρόνως, παρακολουθεῖ μὲ γέλιο τὴ Μούμου, πὺ χορεύει μπροστά της, κάνοντας χίλιες - δυὸ κωμικὲς φιγούρες.

‘Αλλά, ξαφνικά, τὸ γέλιο παγώνει πάνω στὰ χεῖλια τῆς Μαλόα!

‘Ὅ αὐτὴ της ἀρπάζει ἕνα σιγανὸ σφύριγμα, σαν αὐτὸ πὺ ἀφήνει ἕνα ἀκόντιο, ὅταν σκίζει μὲ δύναμη τὸν ἀέρα. Καί, πρὶν προλάβει νὰ γυρίσει τὸ κεφάλι της, ἀκούει ἕνα οὐρλιαγμα πόνου κι’ ἀμέσως ἔπειτα ἕνα βαθὺ βογγητό. ‘Η καυμένη ἡ Μούμου, ἔτσι καθὼς βρίσκεται στὸν ἀέρα, κάνοντας τὴν κωμικὴ χορευτικὴ της φιγούρα, δέχεται καταμεσῆς στὴν κοιλιά ἕνα μεγάλο ἀκόντιο! ‘Η βαρεῖα χάλκινη αἰχμὴ τῆ διαπερνᾶει πέρα ὡς πέρα!

Καὶ ἡ μαϊμουδίτσα πέφτει καταγῆς, γιὰ νὰ μὴν ξανασηκωθῆ ποτὲ πιά!

Κατάπληκτη ἡ Μαλόα πετιέται ὀρθή. Μὲ μιὰ γρήγορα κίνηση τραβάει τὸ ἀκόντιο ἀπὸ τὸ σῶμα τῆς νεκρῆς Μούμου καί, σφίγγοντάς το στὸ χέρι της, κιττάει δεξιὰ κι’ ἀριστερά, νὰ δῆ ποῖος εἶναι ὁ ἀπροσδόκητος ἐχθρὸς.

Μπροστά της, σὲ ἀρκετὴ ἀπόστασι, στέκεται ἕνας ἡμιγάριος ἰθαγενῆς.

‘Εχει ξεπταχτῆ ἀπὸ τὰ πλατύφυλλα φυτὰ, πὺ τὸν ἔκρυβαν ὡς τῶρα καὶ τὴν κυττάζει μὲ τὰ χεῖρια του ἀνοιχτά, ἔτοιμος νὰ τῆς ἐπιτεθῆ!

Σίγουρα δικὸ του ἦταν τὸ ἀκόντιο, πὺ κάρφωσε ἀλύπητα τὴ Μούμου!

Τὸ γενναῖο κορίτσι τῆς ζούγκλας δὲν τρομάζει. Σηκώνει τὸ ἀκόντιο ψηλὰ καί, πάλλοντάς το μὲ τὸ δεξὶ χέρι, χύνεται σαν θύελλα πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἡμιγάρου ἰθαγενῆ. Τρέχοντας παίρνει τὸν στόχο. Ζυγίζει τὸ ἀκόντιο, συγκεντρώνει ὅλη τὴν τεράστια δύναμη, πὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὴ βελουδένια ἐπιδερμίδα της, κι’ ἐτοιμάζεται νὰ τὸ πετάξει, ὅταν...

...ἕνας βαρὺς ὄγκος πέφτει, ξαφνικά, σαν ἀστροπελέκι στὴ ράχη της!

Πέντε σιδερένια δάχτυλα σφίγγουν σαν ταναλίες τὸν καρπὸ τοῦ χεριοῦ της, πὺ κρατᾶει τὸ ἀκόντιο. Καί, ταυτόχρονα, ἕνα χαλύβδινο μπράτσο τῆς τυλίγει τὸν λαιμό, κάτω ἀκριβῶς ἀπὸ τὸ σαγόνι, κόβοντάς της τὴν ἀναπνοή!

‘Η Μαλόα κάνει μιὰ τεράστια προσπάθεια νὰ ξεφύγει, ἀπὸ τὸν καινούργιο ἀπροσδόκητο ἀντίπαλό της, ἀλλ’ ἀμέσως καταλαβαίνει πὼς τὰ χέρια πού τὴν κρατοῦν, κρύβουν μιὰ δύναμι πραγματικά ἀτσαλένια!

Τὴν ἴδια στιγμή ἀκούει πολὺ κοντὰ στ’ αὐτί της ἓνα πλατύ, κτηνώδες γέλιο, πού τὴν κάνει νὰ παγώσει ὀλόκληρη. Εἶναι τὸ γέλιο τοῦ Ζανούρ!

— Χά, χά, χά!, καγχάζει ὁ τρομερὸς Γερμανὸς. Αὐτὴ τὴ φορά, τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ σὲ γλυτώσῃ! Βρίσκεσαι στὰ χέρια μου κι’ ὁ Τάργκα εἶνε πολὺ μακριά. Τρέχει νὰ σώσῃ τοὺς Χαχόα ἀπὸ τὸν στραγγαλισμὸ μὲ τὰ φίδια! Χά, χά, χά! Μὰ τὸν διάβολο, σὰν τὸ κουτορνίθι ἔπεσε στὴν παγίδα, πού τοῦ ἔστησε, γιὰ νὰ τὸν ἀπομακρύνω ἀπὸ τὴ σπηλιά! Ἦταν ἀρκετὸ νὰ στραγγαλίσω μερικοὺς ἰθαγενεῖς καί, μετὰ νὰ δέσω φίδια στὸ λαιμὸ τους, γιὰ νὰ πάρῃ ὁ ἱππότης σου δρόμο γιὰ τὴ λίμνη τῶν Χαχόα! Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς κι’ οἱ ἄνθρωποι μου τὰ κατάφεραν καλὰ στὰ ψεύτικα μηνύματα, πού ἔστειλαν μὲ τὸ τὰμ-τὰμ! Χά, χά, χά!

Γιὰ πολλὴν ὥρα τὸ δάσος ἀντηχεῖ ἀπ’ τὸ κτηνώδες γέλιο τοῦ Ζανούρ.

Ἄλλὰ τὰ χέρια του, στὸ μεταξὺ, δουλεύουν χωρὶς καμμιὰ διακοπή.

Ἡ τεράστια δύναμί του ἐκμηδενίζει τὴ Μαλόα. Τῆς δένει τὰ χέρια πισθάγκωνα, μὲ γερὸ χορτόσκοινο. Ἐπειτα

τὴ σηκώνει σὰν ἓνα ἀσήμαντο παιγνιδάκι καὶ τὴ φορτῶνει στὴ ράχη τοῦ γιγάντιου ἰθαγενῆ, πού ἔχει κοντὰ του.

— Πάμε!, τοῦ λέει. Θὰ χρειαστῆ νὰ περπατήσουμε πολὺ, ὥσπου νὰ φτάσουμε στὰ θωρακισμένα αὐτοκίνητά μας. Ἀπὸ κεῖ κι’ ἔπειτα, ὁ δρόμος μας θὰ εἶναι ξεκούρατος!

Καὶ ξεκινᾶνε. Μπροστὰ πάει ὁ ἰθαγενῆς μὲ τὸ πολῦτιμο φορτίο του. Πίσω ἔρχεται ὁ Ζανούρ. Αὐτὴ τὴ φορά ὁ κτηνώδης κι’ ἀδυσώπητος Γερμανὸς ἔχει ὀργανώσει καλὰ τὴν ἀρπαγὴ τῆς Μαλόα. Κι’ ἔχει φροντίσει, νὰ τὴν κρύψῃ σὲ μέρος, ἀπ’ τὸ ὅποιο δὲν θὰ μπορέσῃ ποτὲ νὰ τοῦ τὴν ξαναπάρῃ ὁ Τάργκα. Ἡ «φωλιά» του εἶναι τώρα ἓνα πολὺ μικρὸ ὀροπέδιο, ὑπονομευμένο γύρω - γύρω μὲ νάρκες, ἔτοιμες νὰ πετάξουν στὸν ἀέρα, ὅποιοι θελήσῃ νὰ τὶς περάσῃ. Νάρκες ἐπίσης εἶναι κρεμασμένες σὲ ὅλα τὰ γύρω δέντρα, ἀνάμεσα στὰ φύλλα καὶ πίσω ἀπ’ τοὺς μεγάλους κορπούς. Ἄν τὸ τολμηρὸ Ἐλ ληνόπουλο θελήσῃ νὰ φτάσῃ στὸ μικρὸ ὀροπέδιο, πετώντας στὸν ἀέρα μὲ τὰ χορτόσκοινά του, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ ντυπῆσῃ σὲ κάποιαν ἀπ’ ὅλες αὐτὲς τὶς νάρκες καὶ νὰ ξαναπέσῃ στὴ γῆ κομματιασμένο! Καί, γιὰ πεοισσότερη ἀσφάλεια, ὅλο τὸ μικρὸ ὀροπέδιο εἶναι τριγυρισμένο μὲ πυκνὰ καὶ ἰσχυρὰ ἀγκασθὰ συρματοπλέγματα, πού φτάνουν σὲ ὕψος τεράστιο καὶ δέχονται ἠλεκτρικὸ ρεῦμα, ἱκανὸ νὰ

χαρίση τὸν θάνατο, σ' ὅποιον τ' ἀγγίξει!

Ἀκόμη πάρα μέσα ὑπάρχουν οἱ φρουροὶ μὲ τ' αὐτόματα καὶ τὰ πολυβόλα!

Ὡρισμένως, αὐτὴ τὴ φορά ὁ Τάργκα, δὲν θὰ μπορέση νὰ «πατήση» τὴ φωλιά τοῦ Ζανούρ καὶ νὰ ξαναπάρη τὴν ἀγαπημένη τοῦ Μαλόα.

ΚΕΦ. 4. Ὅπου μιὰ παράξενη «κηδεία» κάνει τὶς μαϊμούδες νὰ κλαῖνε καὶ τὸν Τάργκα ν' ἀνησυχῇ!

Η σπηλιά τοῦ Τάργκα ἔχει μείνει τώρα τελείως ἔρημη.

Κάτω ἀπὸ τ' ἀναρριχητικά, ποὺ φυτρώνουν κοντὰ στὸ ποτάμι, βρίσκεται ἡ ξαπλωμένη νεκρή, βουτηγμένη στὸ αἷμα, ἡ μικρὴ μαϊμούδιτσα, — ἡ Μούμου!

Λίγη ὥρα περνάει ἔτσι κι' ἐπειτα γίνεται κάτι πολὺ παράξενο.

Ἀνάμεσα ἀπ' τὶς φυλλωσιές τῶν δέντρων προβάλλει τὸ ἔξυπνο μουτράκι τῆς μιᾶς ἄλλῃ μαϊμού. Εἶναι κι' αὐτὴ ἀπ' τὴν ἴδια ράτσα μὲ τὴ Μούμου, ἔξυπνότατο ζῶο, ποὺ ἡ νοημοσύνη του ξεπερνάει πολλές φορές τὴ νοημοσύνη τῶν ἡμιάγριων ἰθαγενῶν! Στέκεται μιὰ στιγμή ἀκίνητη. Κυττάζει μὲ προσοχὴ καὶ περιέργεια τὴ νεκρὴ ἀδελφὴ τῆς. Τὰ μαύρα ματάκια τῆς στριφογυρίζουν ἐκπληκτα, σὰν μαύρες χαντρίτσες, μέσα στὶς κόγχες τους. Καί, ξαφνικά, ἀρχίζει νὰ... κλαίη!

Τὸ μαλλιαρὸ στήθος τῆς ἀνεβοκατεβαίνει ἄταχτα κι' ἀ-

πὸ τὸ λαρύγγι τῆς ξεχύνονται μικρὲς, βραχνὲς φωνές!

Ὁ θρῆνος τῆς ἀντηχεῖ σ' ἔλα τὰ κοντινὰ δέντρα καὶ τραβάει τὴν προσοχὴ καὶ δευτέρη... καὶ τρίτη... καὶ τέταρτη... καὶ μαϊμούς. Σὲ λίγην ὥρα ἐνα ὀλόκληρο κοπάδι ἀπὸ μαϊμούδες ἔχει συγκεντρωθῆ σ' ὅλα τὰ γύρω κλαδιὰ καὶ δημιουργεῖ ἕναν ἀπερίγραπτο θόρυβο, μὲ τὶς βραχνιασμένες κραυγὲς του!

Ἐπειτ' ἀπ' αὐτὸ δυὸ μαϊμούδες κατεβαίνουν ἀπὸ τὰ κλαδιὰ τους.

Πλησιάζουν τὴ νεκρὴ Μούμου, τὴν παίρνουν, ξασκαρφαλώνουν μαζί τῆς στὰ δέντρα κι' ἀρχίζουν νὰ προχωροῦν ἀπὸ κλάδο σὲ κλάδο. Πίσω τους, σὰν μιὰ ὀλόκληρη πένθιμη συνοδεία, ἔρχονται ὅλες οἱ ἄλλες μαϊμούδες. Εἶναι, τώρα, σιωπηλές. Ἀμίλητες. Μοιάζουν σὰν ἄνθρωποι ποὺ παρακολουθοῦν τὴ κηδεία!

Καὶ αὐτὴ ἡ πορεία τους, ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο, συνεχίζεται ἐπὶ πολὺ.

Τούτες οἱ μικρὲς κοκκινωπὲς μαϊμούδες ἔχουν τὰ ἴδια ἔθιμα μὲ τοὺς ἐλέφαντες: μὲ ὀδηγὸ τους τὸ ἐνστικτο, ἔτους διαλέξει μιὰν ἀπόμερη τοποθεσία, μέσα στὴν ἄγρια ζούγκλα, κι' ἐκεῖ ἀποθέτουν τοὺς νεκρούς τους, γιὰ νὰ μὴν τοὺς τῶν ἀγρίμια! Ἐκεῖ πηγαίνουν τώρα καὶ τὴ σκοτωμένη Μούμου!

Σὲ λίγην ὥρα, ὁμως, δρόμος τους διασταυρῶνεται μὲ τὸν δρόμο, ποὺ ἀκολουθεῖ ὁ Τάργκα, πηγαίνοντας νὰ συ-

ναντήση τῆ φυλῆ τῶν Χαχόα!

Τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο, στὴν ἀρχή, δὲν δοκιμάζει καμμιάν ἔκπληξι.

Τέτοιες «κηδείες» ἔχει συναντήσει πολλές μέσα στὴν ζούγκλα.

Ἀφήνει, λοιπόν, τὶς μαϊμούδες νὰ περνᾶν ἀνενόχλητες πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του, ὅταν ξαφνικὰ βλέπει κάτι, ποὺ τὸν κάνει ν' ἀναπηδήσει: σταγόνες πηχτὸ αἷμα πέφτουν ἀπ' τὰ κλαδιά καὶ ζωγραφίζουν κόκκινους κύκλους στὸ χῶμα!

Ὅστε ἡ νεκρὴ μαϊμού δὲν πέθανε ἀπὸ φυσικὸ θάνατο. Κάποιος τὴ σκότωσε! Πιὸ γρήγορος κι' ἀπ' τὴ σκέψη του ὁ Τάργκα, ἀρπάζει μιὰ κλιματίδα κι' ἀναρριχάται σβέλτα στὰ κλαδιά τῶν ψηλῶν δέντρων. Οἱ μαϊμούδες τρομάζουν ἀπὸ τὴν παρουσία του, ἀλλὰ δὲν τρέπονται σὲ φυγή. Μοιάζουν σὰν ἄνθρωποι, ποὺ δὲν ἐννοοῦν νὰ ἐγκαταλείψουν τοὺς νεκροὺς τους! Κουρνιαρίζουν στὰ κλαδιά, ποὺ βρίσκονται καὶ κυττάζουν τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο φοβισμένα.

Ἔτσι ὁ Τάργκα ἔχει καιρὸ νὰ δῆ τὴ νεκρὴ μαϊμού κι' ἀμέσως ἀναγνωρίζει τὴ Μούμου, τὴν ἀγαπημένη φίλη τῆς Μαλόα! Προσέχει καλύτερα καὶ διακρίνει πῶς ἡ θανάσιμη πληγὴ τῆς προέρχεται ἀπὸ χτύπημα μὲ... ἀκόντιο!

Ἀμέσως ὁ Τάργκα φωτίζεται! Κάποια τρομερὴ ἐπιδρομὴ ἔχει γίνει στὴ σπηλιά του κι' ἡ Μαλόα, ἂν εἶναι ἀ-

κόμα ζωντανή, θὰ περνᾶ δύσκολες στιγμές!

Παγίδα ἦταν οἱ νεκροὶ μὲ τὰ φίδια στὸ λαιμὸ τους!

Παγίδα ἦταν καὶ τὰ τὰμ-τὰμ μὲ τὶς ἀπεγνωσμένες ἐπικλήσεις τους!

Οἱ ἐπιδρομεῖς εἶχαν βρῆ ἓνα σατανικὸ τρόπο, γιὰ νὰ τὸν ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὴ σπηλιά του, ὥστε νὰ μείνῃ ἡ Μαλόα ἀπροστάτευτη!

Μιὰ τρομερὴ ὄργη φουσκώνει τὸ στήθος τοῦ Ἑλληνόπουλου.

Σφίγγει τὰ δόντια κι' οἱ μυῶνες πετιοῦνται στὶς παρειές του, σὰν ρόζοι!

Πρέπει νὰ τρέξῃ, νὰ προφτάσῃ, πρὶν τὰ ἴχνη τῶν ἀρπάγων χαθοῦν διὰ παντός μέσα στὴν πυκνοφυτεμένη ζούγκλα!

Καὶ ὁ Τάργκα δὲν χάνει οὔτε μιὰ στιγμή.

Ἀπ' τὰ πανύψηλα κλαδιά ποὺ βρίσκεται, ἀρπάζει ἓνα μακρὸ χορτόσκοινο καὶ τινάζεται μὲ δύναμι στὸν ἄερα. Τὸ γοργὸ τοξωτὸ ταξίδι του, τὸν πετάει στὴν κορυφὴ ἐνὸς ἄλλου δέντρου, διακόσια μέτρα μακρύτερα. Ἀπὸ κεῖ ἓνα δεῦτερο χορτόσκοινο, τὸν βοηθεῖ νὰ πραγματοποιήσῃ κι' ἄλλο τεράστιο ἐναέριο ἄλμα. Ἔτσι, πετώντας ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο, ἐκμηδενίζει τὴν ἀπόστασι, ποὺ τὸν χωρίζει ἀπ' τὴ σπηλιά του. Μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα φτάνει στὴν ἀντικρυνὴ ὄχθη τοῦ ποταμοῦ. Τὸ βλέμμα του, γεμάτο ἀγωνία, ψάχνει ἀπὸ κεῖ ν' ἀνακαλύψῃ τὴν ἀγαπημένη του συντρόφισσα. Δὲν βλέπει ποῦ

θενά, ούτε τη σκιά της. 'Η σπηλιά φαίνεται τελείως έρημη!

— Μαλόα! Μαλόα! Μαλόοοοα!, φωνάζει γεμάτος άπόγνωσι.

Μιά άπέραντη σιγή, γεμάτη άπό τó μουρμουρητό τών δέντρων, τού άπαντάει.

— Μαλόοοοα!, ξαναφωνάζει τó 'Ελληνόπουλο με σπαραχτική φωνή.

Και πάλι τσιμουδιά! Μόνον ένας τεράστιος γκρίζος όγκος κινείται στην άπέναντι όχθη, μπροστά στο στόμιο τής σπηλιάς. Είναι ό μεγάλος έλέφαντας, ό Ζούμπο, που μόλις γύρισε άπ' τή νυχτερινή βόσκη του και στριφογυρίζει κι' αυτός έκπληκτος, που δέν βρήκε εκεί, σαν πάντα, τούς φίλους του!

'Αντίκριμ τó 'Ελληνόπουλο κινείται με γρηγοράδα άνεμοστρόβιλου.

'Αρπάξε; μιá μεγάλη κλιματίδα και πέφτει πάλι με όρμη στο κενό.

Τώρα τó κορμί του, με όλους τούς μυώνες του σέ συναγεμίο, χαμηλώνει με ίλιγγιώδη ταχύτητα, πρòς τó νερό του ποταμού, περνάει ξυστά άπό τήν έπιφάνεια και τινάζεται πάλι στα ύψη. 'Εκείνη τή στιγμή άκριβώς αφήνει τó χορτόσκοινο. Τó σώμα του διαγράφει ένα δεύτερο τόξο, πιό μικρό άπό τó προηγούμενο και πέφτει μαλακά άπάνω στην πελώρια ράχη του Ζούμπο.

— Δρόμο, Ζούμπο!, φωνάζει τó 'Ελληνόπουλο. Δρόμο! Πάμε στη Μαλόα!

Τονίζει πολύ τ' όνομα του κοριτσιού τής ζούγκλας κι' αφήνει τόν έλέφαντα νά τρέξη, διαλέγοντας μόνος του τήν κατεύθυνσι που πρέπει νά πάρη.

Τό έξυπνο ζωο κουνάει δεξιά κι' άριστερά τήν προβοσκίδα του κι' ή δυνατή του όσφρησι τó οδηγεί στον δρόμο που πήραν οι άρπαγες τής Μαλόα!

Και τρέχει με όλη του τή γρηγοράδα, ίσοπεδώνοντας κάθε έμπόδιο.

Πάνω στη ράχη του, τó άτρόμητο 'Ελληνόπουλο μαινεται κυριολεκτικά.

'Η καρδιά του είναι σφιγμένη στο σιδερένιο χέρι τής άγωνίας.

Τάχα ό Ζούμπο έχει βρή τόν σωστό δρόμο; 'Η, μήπως, γελιέται;

Ξαφνικά, όμως, τó έξασκημένο μάτι του Τάργκα βλέπει κάτω, στο χώμα, δυό - τρία πελώρια πολύχρωμα φτερά.

Αυτά τά φτερά τ' άναγνωρίζει. Είναι άπό κείνα που φορούν στα κεφάλια τους οι πιό άγριες φυλές τών ιθαγενών τής ζούγκλας!

Μερικά μέτρα παρακάτω, άλλα παρόμοια φτερά είναι σκορπισμένα.

Κι' όταν προχωρούν ακόμα λίγο βρίσκει κι' άλλα τέτοια φτερά.

'Η ψυχή του Τάργκα ζεσταίνεται. Πείθεται τώρα πως ό Ζούμπο ακολουθεί τόν σωστό δρόμο. Αυτά τά φτερά άνήκουν χωρίς άλλο στον άρπαγα. Κι' ή Μαλόα, κάνοντας

ὄτι παλεύει μαζί του, τὰ ξεκολλάει ἀπὸ τὴν πρωτόγονη περικεφαλαία του καὶ νὰ πετάει καταγῆς, γιὰ νὰ δείξη στὸ ἀγαπημένο της Ἑλληνοπούλο τὸν δρόμο ποὺ ἀκολουθοῦν!

— Γρήγορα, Ζούμπο!, φωνάζει μὲ ἀδημονία ὁ Τάργκα. Πιὸ γρήγορα!

Τὸ ἔξυπνο παχύδερμο καταλαβαίνει. Φυσσάει δυνατὰ τὴν προβοσκίδα του, κἀνοντάς τὴν ν' ἀντηχήσῃ σὰν σειρήνα τοῦ συναγερμού.

Καί, ἀμέσως, διπλασιάζει τὴν ταχύτητά του. Φεύγει, τώρα, σὰν ἀστραπή.

Σὲ λίγο τὰ πυκνὰ δέντρα ἀραιώνουν. Ὅλη ἡ περιοχή ἐδῶ εἶναι γεμάτη ψηλὰ ἀγκάθια καὶ χαμηλὰ πλατύφυλλα φυτά.

Τὸ ἀέτισιο βλέμμα τοῦ Τάργκα σκουπίζει ὅλη τὴ γύρω ἔκτασι.

Καί, ξαφνικά, νά! Εἶναι ἡ Μαλόα καὶ σπάρταράει ἀπεγνωσμένα πάνω στὴ ράχη ἐνὸς γιγαντιαίου ἰθαγενῆ καὶ τὸν χτυπάει μὲ τὶς μικρὲς γροθιές της καὶ τὸν κλωτσάει, μαδώντας τὰ πολύχρωμα φτερά, ποὺ ἔχει στὸ κεφάλι του! Πιὸ πίσω προχωρεῖ ἕνας τετράγωνος ὄγκος, μὲ τριγωνικὸ ἀτριχο κρᾶνιο. Εἶναι ὁ Ζανούρ!

Ὁ Τάργκα, σὰ νὰ σηκώθηκε ξαφνικὸς σίφουνας καὶ νὰ τὸν συνεπῆρε, ξεκολλάει ἀπὸ τὴ ράχη τοῦ ἐλέφαντα καὶ προσγειώνεται στὰ χόρτα.

Τὴν ἴδια στιγμή ὁ Ζούμπο, ποὺ ἔχει ἀναγνωρίσει τὴ Μα-

λόα, κυριεύεται ἀπὸ λύσσα καὶ ξεφυσσάει τὴν προβοσκίδα του, κἀνοντάς τὴν νὰ ἠχήσῃ, γιὰ δευτέρη φορά, σὰν τερατώδης ζωντανὴ σειρήνα.

Ὁ κτηνώδης Γερμανὸς κοντοστέκεται. Γυρίζει τὸ κεφάλι. Βλέπει ἀπροσδόκητα τὸν Ζούμπο. Βλέπει καὶ τὸν Τάργκα. Τὰ δόντια του τρίζουν καὶ χυμáει σὰν ρινόκερως. Στὸ χέρι του βρίσκεται κιόλας τὸ περιστροφὸ του. Στόχος του, ὅμως, δὲν εἶναι ὁ Τάργκα! Θέλει νὰ ἐκδικηθῆ, δγάζοντας ἀπὸ τὴ μέση τὴ Μαλόα! Καὶ φωνάζει δυνατὰ στὸν ἰθαγενῆ:

— Ξεφορτώσου τὴν, παλιόσκυλο! Πέτα τὴν ἀμέσως χάμω!

Ὁ ἰθαγενῆς μένει στὴν ἀρχὴ κατόκληκτος, ἀλλὰ συμμορφώνεται ἀμέσως.

Πετάει τὴ Μαλόα ἀπὸ τοὺς ὤμους του. Τὴν ἴδια στιγμή κι' ὁ Ζανούρ σηκώνει τὸ πελώριο ἐπαναληπτικὸ περιστροφὸ τοῦ καὶ τὴ σημαδεύει.

Τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνοπούλο βλέπει πὼς ἡ ζωὴ τῆς ἀγαπημένης του κρέμεται ἀπὸ μιὰ μόνο στιγμή. Σφίγγει μὲ λύσσα τὸ ἀκόντιό του. Ξέρει, πὼς ἂν τὸ πετάξῃ στὴ ράχη τοῦ Ζανούρ, ὁ τερατώδης Γερμανὸς θὰ χτυπηθῆ θανάσιμα, ἀλλὰ θὰ προλάβῃ νὰ τραβήξῃ τὴ σκανδάλῃ τοῦ περιστροφῶ του, σκοτώνοντας τὴ Μαλόα! Γι' αὐτὸ προτιμᾷ κάτι ἄλλο: χύνεται μπροστὰ σὰν σίφουνας καὶ πετάει τὸ ἀκόντιο, μὲ στόχο του τὸ ὄπλο τοῦ Ζανούρ!

Ἡ χάλκινη αἰχμὴ σκίζει

Ἡ Μαλόα κάνει τὸ μπάνιο της καὶ διασκεδάζει μὲ τὴ παγγινῖδα τῆς Μούμου, χωρίς νὰ ὑποπτεῖται πὺς τέσσερα

μάτια τὴν παρακολουθοῦν. Ξαφνικά ἕνα ἀκόντιο καρφώνει τὴ Μούμου. Ὁ Ζανοῦρ κι' ἕνας ἰθαγενὴς ρίχνονται στὴ Μαλόα.

σφυρίζοντας, τὸν ἀέρα. Τὸ ἀκόντιο φεύγει μὲ γρηγοράδα φιδιού, πού τινάχτηκε στὸν ἀέρα. Μόνον μιὰ στιγμή περνάει.

Κι' ἔπειτα ἀκούγονται δυὸ ταυτόχρονοι κρότοι.

Ὁ πρῶτος εἶναι ἡ ἐκπυροσκόρπησης τοῦ περιστροφου τοῦ Ζανούρ.

Ὁ δεύτερος εἶναι ἕνας ξερός ἦχος, πού γίνεται ἀπὸ τὸ χτύπημα τῆς μπρούντζινης αἰχμῆς τοῦ ἀκόντιου, πάνω στὸ μέταλλο τοῦ ὄπλου, πού κρατᾷ ὁ Ζανούρ!

Τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο, σκυφτὸ καὶ λαχανιασμένο, κυττᾷ μὲ ἀγωνία.

Ὅχι, ἡ Μαλόα δὲν ἔχει πέσει καταγῆς. Στέκεται ἀκλόνητη κι' ὀρθία!

Ἡ σφαῖρα τοῦ Γερμανοῦ ἀστόχησε χάρι στὸ χτύπημα τοῦ ἀκόντιου!

Καὶ τὸ περιστροφὸ ἔχει τιναχτῆ χάμω, δέκα μέτρα πιὸ μακριά!

Τώρα ἡ λύσσα τοῦ κτηνώδους Ζανούρ πολλαπλασιάζεται.

Ὁ Τάργκα βρίσκεται ἀκόμα σ' ἀρκετὴ ἀπόστασι κι' ὁ ἀπαίσιος Γερμανός, πρὶν συμπλακῆ μαζί του, σὲ μιὰ σύγκρουσι τερατώδη, μέχρι θανάτου, θέλει ὀψωσδήποτε νὰ ξεμπερδέψη μὲ τὴ Μαλόα!

Σφίγγει τίς δυὸ γροθιές του, τίς κάνει σὰν δυὸ πελώρια κυδῶνια ἀπὸ σίδηρο καὶ χυμᾷ ἀπάνω της. Μιὰ τέτοια γροθιά μπορεῖ νὰ ζαλίση ρινόκερω. Σίγουρα τ' ὁμορφοκεφαλάκι τῆς Μαλόα, θὰ γί-

νη πολτὸς κάτω ἀπὸ τὸ χτύπημά της.

Τὴν ἴδια στιγμή ὁ γιγάντιος ἰθαγενὴς ἀρπάζει ἀπὸ χάμω τὸ ἀκόντιο πού πέταξε ὁ Τάργκα κι' ὀρμαίει κι' αὐτὸς στὴ Μαλόα.

Τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο εἶνε ἀκόμα πολὺ μακριά. Βλέπει τοὺς τρομεροὺς σκοπούς τῶν ἀδυσώπητων ἀντιπάλων του κι' ὀρμαίει σὰν ἀνεμοστρόβιλος. Στὸ πέρασμά του τὰ ψηλά ἀγκάθια καὶ τὰ χόρτα σαλεύουν καὶ λυγίζουν, σὰ νὰ περνᾷ ἀνάμεσά τους ὁ ἄνεμος.

Ἄλλὰ ἡ ἀπόστασι πού τὸν χωρίζει ἀπὸ τὴ Μαλόα, εἶναι ἀκόμα μεγάλη.

Κι' οἱ γροθιές τοῦ Ζανούρ καὶ τὸ ἀκόντιο τοῦ ἰθαγενῆ εἶνε κοντά της!

Μὰ τὸ κορίτσι τῆς ζούγκλας δὲν εἶναι εὐκόλη λεία. Τραβιέται μερικὰ δῆματα καὶ βγάξει γοργά, ἀπὸ τὴν πλατεῖα ζώνη της, ἕνα μικρὸ αἰχμηρὸ μαχαίρι, ἀπὸ γυαλιστερὸ ἀτσάλι!

Τὸ σφίγγει στὴ χούφτα της μὲ λύσσα καὶ παίρνει θέσι ἀμυντική.

Ὁ κτηνώδης Γερμανός, μπροστὰ στὴν ἀποφασιστικὴ της στάσι, ἀνακόπτει τὴν ὀρμή του. Τὸ ἴδιο κάνει κι' ὁ γιγάντιος ἰθαγενὴς.

— Γρήγορα, κτήνος!, φωνάζει ὁ Ζανούρ. Πέτα της τὸ ἀκόντιο!

Ὁ ἰθαγενὴς κινιέται, σὰ νὰ ξυπνᾷ ἀπὸ λήθαργο. Πισωπλατίζει λίγο γιὰ νὰ πάρη φόρα, ἀλλὰ ἡ Μαλόα δὲν τοῦ δίνει καιρὸ. Πηδάει ἀπάνω

του σαν ύαινα. Σηκώνει το μαχαίρι της και το κατεβάζει με δύναμι. Ἡ ἀτσαλένια αἰχμη ἀναζητάει τὴ σάρκα. Πέφτει μὲ ὄρμη, ἀλλὰ σταματάει δυὸ πόντους πιὸ πάνω ἀπ' τὸ στήθος τοῦ ἰθαγενῆ! Ἡ Μαλόα βγάζει ἕνα μουγκρητὸ ὄργης.

Τὸ χέρι τοῦ ἀντιπάλου της ἔχει προλάβει καὶ τῆς ἔχει ἀρπάξει, σαν χαλύβδινη τανάλια τὸν καρπὸ τοῦ ὀπλισμένου χεριοῦ της.

Τὸ ἄλλο χέρι του γίνεται γροθιά καὶ σηκώνεται ψηλά, γιὰ νὰ τὴν χτυπήσει, ἀλλὰ κι' ἡ Μαλόα, μὲ τὴ σειρά της, στὸν ἀέρα!

Οἱ δυὸ μαζί, ὁ μελαψὸς ἰθαγενῆς κι' ἡ ὄμορφη κοπέλλα, γίνονται ἕνα κουβάρι καὶ κυλοῦνται στὴ γῆ, παλεύοντας λυσσασμένα.

Ὁ Ζανουρ θέλει νὰ βοηθήσει τὸν γιγαντιαῖο ἰθαγενῆ, ἀλλὰ ὁ Τάργκα βρίσκεται κιὸ λαस κοντὰ τους.

Ὁ τετραγωνικὸς Γερμανός, μὲ τὸν κτηνώδη σβέρκο, στέκεται ἀναποφάσιτος. Ἕνας θανάσιμος ἀγώνας μὲ τὸ ἀκατάβλητο Ἑλληνόπουλο, δὲν τοῦ δίνει πολλές ἐλπίδες νὰ νικήσει.

Ἐποχωρεῖ, λοιπόν, γοργά, φεύγει σαν σάιτα ἀνάμεσα στὰ ψηλά ἀγκάθια καὶ χώνεται στὸ πυκνὸ δάσος.

Στὸ μεταξὺ ὁ Τάργκα πέφτει σαν κεραυνὸς κοντὰ στὴ Μαλόα, ποὺ παλεύει λυσσασμένα μὲ τὸν ἀντίπαλό της. Σκύβει. Τὸ τεράστιο καὶ παντοδύναμο μπράτσο του τινάζε

ται μπροστὰ καὶ τὰ χαλύβδινα δάχτυλά του χουφτιάζουν τοὺς μυῶνες τοῦ ἰθαγενῆ, πάνω στὸ στήθος του!

Τὸν ἀνασύρει μὲ δύναμι ἀκατανίκητη. Τὸν σηκώνει ὀρθιο. Αὐτός, ἀγριος ἀπὸ τὴ σκληρὴ πάλη, μὲ τὰ μάτια του γεμάτα φωτιές θυμοῦ, προσπαθεῖ νὰ τοῦ ξεφύγει, γιὰ ν' ἀμυνθῆ!

Ὅμως ἡ ὑπεράνθρωπη δύναμι τοῦ Τάργκα διοχετεύεται στὰ δάχτυλά του καὶ τὰ κάνει νὰ μπηχτοῦν σαν γάντζοι στοὺς μυῶνες τοῦ ἰθαγενῆ.

Τὸ δεξί του χέρι σφίγγεται σὲ μιὰ τρομερὴ κι' ἀδάμαστη γροθιά.

Τραβιέται πίσω κι' ἀμέσως ἐξακοντίζεται μπροστὰ, σαν κεραυνός!

Ποτὲ τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο δὲν ἔδωσε πιὸ ἰσχυρὸ χτύπημα.

Τὸ κρανίο τοῦ βάρβαρου ἰθαγενῆ τρίζει, κομματιάζεται. Καὶ ἡ σπονδυλικὴ του στήλη, ἀκριβῶς ἀπάνω στὸν τράχηλο, τσακίζεται στὴ μέση!

Ὁ ἰθαγενῆς σωριάζεται μονοκόμματος, γιὰ νὰ μὴν ξανασηκωθῆ πιά.

Οἱ λογαριασμοὶ του μὲ τὴ Ζωὴ εἶναι ὀριστικὰ ἐξωφλημένοι!

Ὁ Τάργκα στέκεται κοντανασαίνοντας. Κυττάει γύρω του σαν λαβωμένο λεοντάρι, ποὺ θέλει νὰ συντρίψει ὅλους τοὺς ἀντιπάλους του.

Ἡ Μαλόα ἔχει σηκωθῆ καὶ στέκει ὀρθια πλάϊ του. Εἶναι λαχανιασμένη.

Καί, ξαφνικά, τὸ Ἑλληνό-πουλο τὴν ἀρπάζει ἀπὸ τὴ μέση καὶ κυλιέται μαζί της χάμω!

Τὴν ἴδια στιγμή ἀκούγεται τὸ «γάζωμα» ἑνὸς ὄπλοπολυβόλου, κι' ἀπὸ τὸ κοντινὸ δάσος ξεπροβάλλει καὶ πάλι ἡ ἀπαίσια μορφή τοῦ Ζανούρ. Πίσω του ἔρχονται καὶ μερικοὶ στρατιῶτες, ὠπλισμένοι ὅλοι σὰν ἀστακοί!

Ὁ κτηνώδης Γερμανὸς βρῆκε τὴ συνοδεία, πού τὸν περιμένε, γιὰ νὰ μεταφέρει τὴ Μαλόα στὴν ὠχυρωμένη «φωλιά» του καὶ ξαναγυρίζει γιὰ νὰ πάρῃ τὴ φοβερὴ «ρεβάνς».

Τώρα πιά εἶναι σίγουρος γιὰ τὴ νίκη του. Τὰ μάτια του κυττάζουν μὲ κακία, θέλοντας νὰ ἐξακριβώσουν τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πρώτης ριπῆς τοῦ ὄπλοπολυβόλου του. Στὴν ἀρχὴ βλέπει τὸν Τάργκα καὶ τὴ Μαλόα ἀσάλευτους, ριγμένους στὴ γῆ. Ἐνα καταχθόνιο μειδίωμα σέρνεται στὶς ἄκρες τῶν στενῶν χειλιῶν του καὶ τὶς τραβάει πρὸς τ' αὐτιά του. Ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμή κι' αὐτὸ τὸ χαμό γέλο σβῆνει. Τὰ μάτια του κοκκινίζουν καὶ πετάνε φωτιὲς θυμοῦ, καθὼς βλέπει τὴ Μαλόα καὶ τὸν Τάργκα νὰ σαλεύουν καὶ ν' ἀνασηκώνουν τὰ κεφάλια τους.

— Παλιόσκυλα!, μουγκρίζει. Τώρα θὰ φάτε μερικὲς δυσκολοχώνευτες!

Καὶ γυρίζει πάλι τὸ ὄπλοπολυβόλο του καταπάνω τους.

Τοὺς σημαδεύει καὶ περνάει τὸ χοντρὸ δάχτυλό του στὴ σκανδάλη.

ΚΕΦ. 5. "Ὅπου ὁ Ἄτσιδας διεκδικεῖ ἀπὸ τοὺς πάνθηρες μερικὰ ὀλόπαχα ζαρκάδια!

Α φήσαμε τὸν ἀστεῖο νέγρο στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ, νὰ γδέρνη προσεχτικὰ τὸν μεγάλο κροκόδειλο, πού εἶχε σκοτώσει.

Κάνει τὴ δουλειά του μὲ πολλὰ γρηγοράδα κι' εὐσυνειδησία.

Σὲ λίγες ὥρες τὸ φολιδωτὸ τομάρι τοῦ ἀμφίβιου τέρατος εἶναι στὴ διάθεσί του. Τὸ κυττάζει. Στριφογυρίζει γύρω - γύρω, τὸ καμαρώνει καί... κατεβάζει ὅπως πάντα μιὰ «σοφή» ἰδέα, νὰ κολλήσῃ αὐτὸ τὸ πελώριο τομάρι στὴ ράχη του. Νὰ τυλιχτῇ γιὰ καλὰ μὲ δαῦτο. Καὶ νὰ ἀρχίσῃ νὰ ἐρπη παριστάνοντας τὸν... κροκόδειλο!

Αὐτὴ ἡ ἰδέα τὸν ἐνθουσιάζει καὶ μονολογεῖ:

— Ἐγκὼ σούρνει - σούρνει ἐμένα, ἐγκὼ εἶναι... κοροκόντειλο, ἐγκὼ φοβίζει πάντηρος, φοβίζει λεοπάρνταλος, κυνηγάει - κυνηγάει θερίος!

Μέσα σὲ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας πραγματοποιεῖ τὴ σοφὴ ἰδέα του.

Μπαίνει κάτω ἀπ' τὸ τομάρι καὶ προχωρεῖ ἔρποντας μέσα στὸ δάσος. Κάτω ἀπὸ τὸ φοβερὸ μουσοῦδι τοῦ κροκόδειλου ὑπάρχει ἡ χοντρὴ κεφάλαια τοῦ Ἄτσιδα, πού κυττάζει γύρω - γύρω μὲ γουρλωμένα μάτια,

Δυο - τρία βουβάλια, που έρχονται τούτη τη στιγμή να ποτιστούν, από το νερό του ποταμού τόν βλέπουν και κον τοστέκονται. 'Αφήνουν ένα τρο μαγαμένο μουγκρητό και φεύγουν τρέχοντας μέσα στο δάσος. Τόν έχουν πάρει γι' αληθινό... κροκόδειλο!

'Ο άστειός νέγρος ένθουσιάζεται από την έπιτυχία του σχεδίου του.

— 'Εγκώ ριχτή θερίος, μονολογεί, έγκώ τρομάξει - τρομάξει θερίος!

Κι' αλήθεια, έτσι καθώς σέρνεται μέσα στα άγριόχορτα σκορπίζει τόν πανικό σ' όλα τα ζώα που συναντάει. "Ενα κοπάδι από άγριόγατους, μόλις τόν βλέπει, σκαρφαλώνει γρήγορα - γρήγορα προς τα ψηλότερα κλαδιά τών δέντρων, νιαουρίζοντας τρομαγμένα. Οί σκίουροι, οί νυφίτσες, τὰ τσακάλια κι' οί άγριες άλεπουδες φεύγουν, σκορπίζουν άκράτητα προς όλες τις διευθύνσεις, με την ούρα κάτω από τὰ σκέλια! Για πρώτη φορά βλέπουν ένα τόσο μεγάλο κροκόδειλο, να έγκαταλείπη τόν ποταμό και να χώνεται βαθειά, στην πυκνοφυτεμένη ζούγκλα. Φαίνεται πως θα είναι πολύ πεινασμένος. Κι' όλα τὰ ζώα σκορπίζουν από μπρός του περίτρομα!

Ξαφνικά άκούγεται ένας γρυλλισμός... κι' έπειτα δεύτερος... και τρίτος!

'Ο 'Ασιδάς, άόρατος κάτω από τόν τομάρι του κροκόδειλου στέκεται. Γυρίζει τόν βλέμμα του, κυττάζει και βλέ

πει μερικούς πάνθηρες, έτοιμους να καταδροχθίσουν κάμποσα καλοθρεμμένα ζαρκάδια, που τὰ έχουν κατασπαράξει με τὰ νύχια τους. Τώρα διακρίνουν ανάμεσα στα χαμηλά άγριόχορτα τόν φολιδωτό όγκο του κροκόδειλου και γρυλλίζουν δυσάρεστημένοι, από την παρουσία του!

'Ο κωμικός νέγρος τραβάει νευρικά τόν κρικο της μήτης του, με τὰ δόντια.

— 'Εγκώ ριχτή πάνθηρος, λέει στον έαυτό του. 'Εγκώ πετάνει πάνθηρος!

'Αλλάζει άμέσως κατεύθυνσι. Και, μπουσουλώντας με τὰ τέσσερα όσο μπορεί πιό γρήγορα, διασχίζει τὰ χόρτα, τρέχοντας καταπάνω στα σαρ κοφάγα θηρία.

— 'Εγκώ, σκέπτεται, κυνηγήσει - κυνηγήσει πάνθηρος, φάει - φάει ζαρκάντις!

'Αλλά και οί πάνθηρες δέν δείχνουν διάθεσι να έγκαταλείψουν εύκολα τὰ λεία τους. Καρφώνουν τὰ κιτρινοκόκκινα μάτια τους άπάνω στον έπερχόμενο έχθρό, χαμηλώνουν τὰ χοντρά κεφάλια τους και τόν φοβερίζουν με άγριους γρυλλισμούς. Τὰ χείλη τους τραβιούνται προς τὰ πλάγια, ξεσκεπάζοντας δυο σειρές τρομερά δόντια. Και τὰ μεγάλα γαμψά νύχια τους, τρομερά και μυτερά, σαν γυριστά άτσάλινα νύχια σκαλίζουν άπειλητικά τόν χώμα! 'Ωστόσο ή στάσι τους δέν είναι έπιθετική. Τὰ μακρυά, λαστιχένια και παντοδύναμα κορμιά τους τραβιούνται προς τὰ πίσω, όσο βλέπουν να σιμώνη τόν γι-

γάντιο άμφίβιο τέρας. Τά γρυλλίσματά τους γίνονται πιό άγρια, πιό άπειλητικά, αλλά ό 'Ατσιδάς, είναι άποφασισμένος νά τους... πάρη όπωσδήποτε τά όλόπαχα ζαρκάδια, γιά νά τά καταβροχθήση αυτός! Καί χυμάει άπάνω τους άποφασιστικά!

Τά κορμιά τών σαρκοφάγων θηρίων χαμηλώνουν και συσπειρώνονται.

Ταλαντεύονται πάνω στα λυγισμένα πόδια τους, έτοιμα γιά έφόρμησι.

'Αλλά γρήγορα αλλάζουν γώμη. 'Η πάλη τους με τό φοιδιωτό τέρας, με τά τρομερά σαγόνια και τήν πανίσχυρη ούρά, είναι άπ' τήν άρχή καταδικασμένη.

Γι' αυτό οι πάνθηρες άρχίζουν νά υποχωρούν σιγά - σιγά, σέρνοντας με τά δόντια τους και τά σκοτωμένα ζαρκάδια! "Έτσι άρχίζει άνάμεσα στις άπάτητες λόχμες τής ζούγκλας ένα παράξενο κυνηγητό. Ο 'Ατσιδάς έχει... έκπνευριστή. "Έτσι, καθώς μπουσουλáει με τά τέσσερα, δέν μπορεί νά προλάβη τους πάνθηρες, στη γοργή υποχώρησί τους. Γι' αυτό, χωρίς νά χάση καιρό, σηκώνεται... όρθιος, άρπάζει μια κλιματίδα και έφαρμόζει, όπως μπορεί, τή μέθοδο του Τάργκα: πιάνεται άπό τήν άκρη τής και κάνει μερικά κωμικά πηδήματα. Καθένα άπ' αυτά τόν μεταφέρνει καμιά δεκαριά μέτρα μακρύτερα. Τά πουλιά φτερουγίζουν τρομαγμένα. Οί πίθηκοι σκύβουν άπ' τά ψηλά δέντρα και

κυτάνε με μάτια έκπληκτα. Πρώτη φορά βλέπουν έναν κροκόδειλο... όρθιο, νά κάνει άκροβασίες στην άκρη μιάς κλιματίδας! 'Όστόσο ό πεισματάρης και χοντροκέφαλος νέγρος συνεχίζει μ' έπιμονή.

Κοντεύει νά τό πιστέψη κι' ό... ίδιος πώς είνε κροκόδειλος και μονολογεί:

— 'Εγκώ πάει - πάει γρήγορος! 'Εγκώ... φάει - φάει όλος πάνθηρος!

Προχωρώντας έτσι, κερδίζει δρόμο. Προπορεύεται άπό τά θηρία. Τους βγαίνει μπροστά. Τά παραμονεύει μέσα άπό τά ψηλά χόρτα και, καθώς τά βλέπει νά κοντοστέκονται λαχανιασμένα, γιά νά διαμοιράσουν τά ζαρκάδια, τους... ρίχνεται μπουσουλώντας και γρυλλίζοντας δυνατά, με τήν άγριοφωνάρα του:

— Γrrr... Γούρρ... Γούρρ. Γrrr... Γκάρρρ!

Αυτή τή φορά οι πάνθηρες ξαφνιάζονται. Εΐχαν ξενοιάσει άπό τόν φόβο του γιγάντιου κροκόδειλου. Νόμιζαν πώς είχαν άπομακρυνθί άπό κοντά του. Καθώς τόν βλέπουν τώρα νά παρουσιάζεται ξαφνικά και νά χυμάη άπάνω τους άκράτητος, πετιούνται ψηλά σαν λαστιχένιες σφαίρες, κάνουν όλοι μαζί ένα ταυ τόχρονο άλμα πρós τά πίσω και φεύγουν έξαγριωμένοι, τρέχοντας σαν βέλη, πρós τό κοντινό ξέφωτο!

'Ο άστεϊός νέγρος χαμογελάει. Αυτή τή φορά είναι πολύ ίκανοποιημένος.

— 'Ασίντα πήρε ζαρκάντις, μονολογεί, 'Ασίντα ει-

ναί ἔξυπνο, εἶναι... φωστήρα!

Πρὶν, ὅμως, τελειώση καλὰ-κοιλὰ τὸν μονόλογό του, ἀκούει δυνατὲς κραυγές.

Αὐτὲς οἱ κραυγές εἶναι ἀνθρώπινες καὶ φανερῶνουν μεγάλο τρόμο!

Ὁ Ἀτσιδάς ξεχνάει ἀμέσως πῶς εἶναι... κροκόδειλος καὶ σηκώνεται ὄρθιος.

Κάνει μερικὰ βήματα, παραμερίζει τὰ ἀγριοχορτα καὶ κυττάζει.

— Ὡ... ὦ... ὦ..., κάνει μὲ θαυμασμό. Πάνθηρος βρήκες ἄλλος φαγητός!

Καί, πραγματικά, οἱ πάνθηρες ἔχουν πέσει ἀπάνω σὲ μιὰν ὀμάδα στρατιωτῶν, ποὺ ἀκολουθοῦν ἀνύποπτοι τὸν Ζανούρ!

Εἶναι, ἀκριβῶς, ἡ στιγμή ποὺ ὁ κτηνώδης Γερμανὸς ἐτοιμάζεται νὰ ξανατραβήξῃ τὴ σκανδάλη τοῦ ὄπλοπολυχόλου του, γιὰ νὰ γαζώσει τὸν Τάργκα καὶ τὴ Μαλόα!

Τὰ ἐξαγριωμένα σαρκοφάγα ξεπηδοῦν ἀπὸ παντοῦ, σὰν ἀφηνιασμένο μπουλούκι!

Κατάπληκτος ἀπ' αὐτὴ τὴν ξαφνικὴ ἐπίθεσι, ὁ Ζανούρ πιέζει τὴ σκανδάλη τοῦ ὄπλου του, ἀλλὰ γυρίζει τὴν κάννη πρὸς τὸ μέρος τῶν σαρκοφάγων ἀγριμιῶν!

Δυὸ - τρεῖς πάνθηρες βρίσκονται κιόλας στὸν ἀέρα καὶ ἐφορμοῦν μὲ τὰ νύχια προτεταμένα, μὲ τὰ ἀδηφάγα σαγόνια τοὺς ὀρθάνοιχτα καὶ μὲ στόχο τὸν κτηνώδη Γερμανό!

Ἀμέσως ἀκούγεται τὸ σκληρὸ γάδγισμα τοῦ μεγάλου ὄπλοπολυβόλου.

Οἱ τεράστιες σφαῖρες κεν-

τᾶνε τὸν ἀέρα γαζωτὰ κι' ἀμέσως κόκκινες κηλίδες, ποὺ ὀλοένα μεγαλώνουν, ἐμφανίζονται στὴ γούνα τῶν ἀγριεμένων θηριῶν!

Νεκροὶ πιά οἱ πάνθηρες, συνεχίζουν γιὰ λίγο τὸ ἐπιθετικὸ ταξίδι τους κι' ἔπειτα σωριάζονται καταγῆς, μὲ ὑπόκωφο γδοῦπο, μπροστὰ στὰ πόδια τοῦ Ζανούρ.

Στὸ μεταξὺ οἱ ἄλλοι στρατιῶτες ἔχουν σκορπιστῆ στὸ δάσος πανικόβλητοι.

Οἱ πεινασμένοι πάνθηρες τοὺς κυνηγᾶνε μὲ πελώρια ὄλματα. Ὃταν τοὺς σιμῶνουν, πηδᾶνε ἀπάνω τους, μὲ τὰ δάχτυλα τῶν ποδιῶν τοὺς ἀνοιγμένα καὶ μὲ τὰ κοφτερὰ νύχια τοὺς πεταγμένα ἔξω ἀπὸ τὶς δελουδένιες θήκες τοὺς. Τὸ βάρος τοῦ λαστιχένιου κορμιοῦ τοὺς, μὲ τὴν τρομερὴ ταχύτητα ποὺ πέφτει, ἀνατρέπει τὸν ἄνθρωπο καὶ τὸν κυλάει στὸ χῶμα! Τὴν ἴδια στιγμή τ' ἀνοιγμένα δάχτυλα τοῦ θηρίου κλείνουν, μαζεύονται καὶ τότε ὅλα τὰ νύχια τοὺς μπήγονται βαθεῖα στὴν ἀνθρώπινη σάρκα! Ἐπειτα τραβιοῦνται ἀπότομα πρὸς τὰ πίσω καὶ ἀποσποῦν πελώρια κομμάτια, δίνοντας ἔτσι τὸν ἀκαριαῖο θάνατο!

Τὸ θέαμα αὐτῆς τῆς ἀπροσδόκητης ἀνθρωποθυσίας εἶναι τρομαχτικό.

Οἱ κακοῦργοι ὄπαδοὶ τοῦ Ζανούρ πληρώνουν ἀκριβὰ τὰ ἐγκλήματά τους.

Ἐνας ἀπ' ὅλους, φεύγοντας πανικόβλητος, πλησιάζει πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ἀτσιδά.

Ἄμέσως ὁ ἀστεῖος νέγρος

πέφτει μπρούμυτα κι' ό Γερμανός, πάνω στη σαστισμάρα του, βλέποντάς τον, τόν νομίζει αληθινό κροκόδειλο! Μπήγει άμέσως μιά σπαραχτική κραυγή και κάνει να στρίψει, αλλά τήν ίδια στιγμή ό 'Ατσίδας άπλώνει τό χέρι και τόν άρπάζει από τόν άστράγαλο τού ποδιού του!

Ό Γερμανός πιστεύει πώς τόν έχουν άρπάξει τά δόντια τού τέρατος!

Νοιώθει ένα δυνατό πόνο στην καρδιά, άνοίγει άπελπισμένα τά χέρια, άγωνίζεται μάταια ν' άναπνεύση και πέ-

Ό 'Ατσίδας βλέπει τούς πάνθηρες και μονολογεί: «Έγκώ εΐναι... κορκόντειλο! Έγκώ πετάνει - πετάνει έσας!».

φτει μονοκόμματος! Έχει πεθάνει από φόβο!

Ό 'Ατσίδας τόν κυττάζει με γουρλωμένα μάτια. Τού κάνει μεγάλη έντύπωση, ότι ένας άνθρωπος πέθανε, μόνο και μόνο, γιατί αυτός τόν άρπαξε από τό ποδάρι!

— Έγκώ είναι πολύ δυνατό, μουρμουρίζει, έγκώ πετάνει - πετάνει... Τζανούρ!

Και, χωρίς άργοπορίες, τρέχει μπουσουλώντας προς τό ξέφωτο, όπου βρίσκεται ό τερατώδης Γερμανός, με τ' όπλοπολυβόλου του. Έκεί γίνεται χαλασμός κόσμου! Ό Ζανούρ άγριεμένος, αλλά πάντοτε ψύχραιμος, χειρίζεται τό όπλο του γαζώνοντας άλύπητα τούς μαινόμενους πάνθηρες. Όσοι άπ' τούς στρατιώτες του μένουν ζωντανοί, έχουν σχηματίσει πίσω του ένα άμυντικό τείχος και χτυπάνε κι' αυτοί με τ' αυτόματα. Οι κρότοι τών πυροβολισμών άνακατώνονται με τά γρυλλίσματα τών θηρίων.

Άπάνω σ' αυτή τή στιγμή ξεπετιέται ό 'Ατσίδας, κάνοντας τόν κροκόδειλο!

Στήν άρχή όλοι τρομάζουν. Ό Ζανούρ γυρίζει καταπάνω του τήν κάννη!

Τό όπλοπολυβόλο άρχίζει και πάλι τό γάβγισμά του. Μιά ριπή από σφαίρες χώνεται άπ' τή δεξιά πλευρά στό κρανίο τού κροκόδειλου και βγαίνει άπ' τήν άριστερή. Ό 'Ατσίδας, πού βρίσκεται από κάτω, μένει άθικτος! Δεν έχει καταλάβει ακόμα ό τι τό τομάρι τού κροκόδειλου γαζώθηκε από σφαίρες και, γι' αύ-

Τὸ σφίγγει στὴ χούφτα τῆς μὲ λύσσα καὶ παίρνει θέσι ἀμυντικῆ.

τὸ ἐξακολουθεῖ, νὰ μπουσουλάει μὲ γρηγοράδα!

Γιὰ πρώτη φορά ὁ κτηνώδης Γερμανὸς ἀρχίζει νὰ δειλιάζει!

Αὐτὸς ὁ τεράστιος κροκόδειλος, ποὺ δὲν πεθαίνει ἀπὸ τὶς σφαῖρες τοῦ ὄπλοπολυβόλου, τὸν γεμίζει δέος καὶ κατὰπληξι! Τραβάει καὶ πάλι τὴ σκανδάλη μὲ λύσσα. 'Ἄλλ' αὐτὴ τὴ φορά ἀκούει ἓνα ξηρὸ «κράκ» καὶ τίποτ' ἄλλο! 'Ἡ ταινία μὲ τὶς σφαῖρες ἔχει τελειώσει. Ὁ Ζανούρ ὑποχρεῖ γοργά. Χώνεται τρέχοντας μέσα στὸ δάσος, γιὰ νὰ κερδίσει χρόνο καὶ νὰ περάσει καινούργια ταινία στὸ ὄπλοπολυβόλο του.

Οἱ ὑπόλοιποι στρατιῶτες

τὸν ἀκολουθοῦν κι' αὐτοὶ κατατρομαγμένοι!

Αὐτὴ ἡ ἀνεξήγητη ἐπίθεσι τῶν ἀγριμιῶν τοὺς ἔχει γεμίσει πανικό.

'Ἀλλὰ ὁ Ζανούρ ξέρεي νὰ μάχεται μὲ πείσμα, ὡς τὴν τελευταία στιγμή.

Περνάει γρήγορα καινούργια ταινία στὸ ὄπλο του. Τὸ σηκώνει ψηλά καὶ γυρίζει τὴν κάννη καρφωτά, πρὸς τὸ μέρος ποὺ τὸν πλησιάζει ὁ κροκόδειλος.

Τούτῃ τὴ φορά οἱ σφαῖρες θὰ χτυπήσουν ἀπὸ πάνω πρὸς τὰ κάτω καὶ θὰ διαπεράσουν τὸν 'Ατσίδα, ποὺ θρῖσκεται κρυμμένος στὸ τομάρι τοῦ ἀμφίβιου τέρατος. Ὅμως ὁ κωμικὸς νέγρος δὲν ἔχει κα-

ταλάβει τίποτα και... προχωρεί!

Ο Ζανούρ σφίγγει τὰ δόντια του και τυλίγει τὸ δάχτυλο στὴ σκανδάλη.

ΚΕΦ. 6. "Όπου ἡ ζούγκλα, παρ' ὅλη τὴ λιακάδα, συγκλονίζεται ἀπὸ χιλιάδες... κερανοῦς!

Ο Τάργκα, τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο, βρίσκεται πάλι σὲ συναγερμό!

Τὸν ἀφήσαμε ριγμένον καταγῆς, μαζί με τὴ Μαλόα, γιὰ ν' ἀποφύγουν τὴν πρώτη δολοφονικὴ ριπὴ τοῦ ὄπλοπολυβόλου τοῦ Ζανούρ.

Γεμάτος λύσσα ἀκούει τὶς σφαίρες νὰ περνοῦν ἀπὸ πάνω του σφουρίζοντας,

"Ἐπειτα ἀνασηκώνει λίγο τὸ κεφάλι και κυτᾶζει τὸν ἀντίπαλό του.

Βλέπει τὸν Ζανούρ ἔτοιμο νὰ ξαναχτυπήσει, μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ βλέπει και τοὺς φρενιασμένους πάνθηρες νὰ χυμοῦν ἀπάνω του οὐρλιάζοντας ἀγριεμένα.

— "Ἐλα μαζί μου, Μαλόα! ψιθυρίζει σιγὰ στὸ κορίτσι τῆς ζούγκλας.

Ἡ ξανθὴ συντρόφισσά του τὸν ἀκολουθεῖ ἀμέσως, χωρὶς νὰ πῆ λέξι.

Προχωροῦν κι' οἱ δυὸ ἔρποντας, με γρηγοράδα κι' εὐκινησία φιδίων.

Ο Τάργκα πρέπει νὰ φύγῃ, ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὸ ὄπλοπολυβόλο τοῦ φοβεροῦ Γερμανοῦ, ποὺ κρύβει τὴ φωτιά και τὸ θάνατο, στὴ σκοτεινὴ κἀννη του!

Ἀλλὰ τὸ ἀτρόμητο Ἑλλη-

νόπουλο δὲν σκέφτεται ποτὲ του τὴν ὑποχώρησι!

Κατορθώνει ἔρποντας νὰ κρυφτῆ πίσω ἀπὸ τὰ πανύψηλα ἀγριόχορτα.

Τότε σηκώνεται ὄρθιος. Τεντώνει τοὺς μῦνες του. Καὶ λέει στὴ Μαλόα:

— "Ἐσύ, Μαλόα, μείνε ἐδῶ! Ἐγὼ θὰ κάνω μίαν... οὐρανοκατέβατη ἐπίσκεψι στὸν καλό μου φίλο, τὸν Ζανούρ! Μὴν κουνηθῆς καθόλου, γιὰτι θὰ σὲ χτυπήσουν!

Ἀμέσως, με γρηγοράδα ἀγριόγατου και πιθήκου, σκαρφαλώνει στὸ δέντρο. Περνάει σβέλτα ἀπὸ κλαδὶ σὲ κλαδὶ. Τὰ φυλλώματα εἶναι τόσο πυκνά, ὥστε τὸν κρύβουν τελείως. Κανεὶς δὲν τὸν παίρνει εἶδῃσι, ὅτι κυκλοφορεῖ μέσα στὰ κλαδιά, ὀχτῶ μέτρα ψηλότερα ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς. Μόνον μερικὲς μαϊμούδες... ἐνοχλοῦνται ἀπὸ τὴν παρουσία του και βγάζουν ἀγριεὶς στριγγλιές!

Καὶ τὸ Ἑλληνόπουλο προχωρεῖ γοργά, με τ' αὐτί του τεντωμένο.

Τὰ φυλλώματα τὸν ἐμποδίζουν νὰ δῆ τί γίνεται στὴ γῆ. Ἡ ὀξύτατη ἀκοή του, ὅμως, τὸν καθοδηγεῖ θαυμάσια. Ἀκούει, στὴν ἀρχή, ἕναν ἀνακατεμένο ὀρυμαγδὸ ἀπὸ πυροβολισμούς, ἀπὸ γρυλλίσματα θηρίων, ἀπὸ οὐρλιαχτὰ κι' ἀπὸ βόγγους κατασπαράζομένων ἀνθρώπων. Ὡστόσο ξεχωρίζει τὴ βαρεῖά φωνὴ τοῦ Ζανούρ, ποὺ βλαστημάει ἀγρια κι' ὅσο πάει ξεμακραίνει πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ δάσους!

‘Ο Κυρίαρχος τῆς Ζούγκλας κινείται μὲ αὐτοκυριαρχία καὶ ἄνεσι.

“Ὀλη του ἡ προσπάθεια εἶναι νὰ σιμῶση ἀθέατος τὸν κτηνώδη Γερμανὸ καὶ νὰ ριχτῆ ἀπάνω του, χωρὶς νὰ τοῦ δώση καιρὸ νὰ μεταχειριστῆ τὸ πολυβόλο του!

‘Η φωνὴ τοῦ Ζανούρ ἀκούγεται νὰ βλαστημῆ, τῆ μιᾷ φορὰ πρὸ κοντὰ καὶ τὴν ἄλλῃ μακρύτερα. Τὸ Ἑλληνόπουλο ρυθμίζει ἀναλόγως τὶς κινήσεις ποῦ κάνει.

Καί, ξαφνικά, κοντοστέκεται πᾶνω στὰ κλαδιά. ‘Η καρδιά του χτυπάει. Στήνει αὐτί, ἀφουγκρίζεται πρὸ καλὰ καὶ χαμογελάει. Ναί, δὲν ἔχει κάνει λάθος!

— Εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ Ζανούρ!, ψιθυρίζει. Βρίσκεται κάτω ἀπ’ τὰ πόδια μου!

Σκύβει καὶ παραμερίζει μὲ τρόπο τὰ πικνὰ πλατεῖα φυλάωματα.

Κάτω, πλαῖ στη ρίζα τοῦ δέντρου, βλέπει ἓνα τριγωνικὸ ἄτριχο κρανίον!

‘Ο σκληροτράχηλος Γερμανὸς περνάει καινούργια ταινία στ’ ὄπλοπολυβόλο του.

Τὸ βλέμμα τοῦ Τάργκα κἀνει ἓνα γύρο σ’ ὅλη τὴν περιοχὴ.

“Ὀλη ἡ ἄγρια βλάστησι, ποῦ ὑψώνεται ἀνάμεσα στοὺς κορμούς τῶν δέντρων κουνιέται ὑποπτα. Εἶναι ἡ κίνησι ποῦ κάνουν τ’ ἀγριόχορτα, ὅταν κρῦβουν μέσα τους τὴν τίγρι, τὸν πάνθηρα ἢ τὴν λεοπάρδαλι! Τὸ μάτι τοῦ Τάργκα δὲν μπορεῖ νὰ γελαστῆ σ’ αὐτό. Δὲν γελιέται, ὅμως,

κι’ ὁ Ζανούρ. Καὶ διατάζει μὲ βαρεῖα φωνή:

— Σκορπιστήτε, μωρὲ παλιόσκυλα! Δὲν βλέπετε, πῶς τριγυρίζουν μέσα ἀπὸ τὶς λόχμες τ’ ἀγρίμια; Σκορπιστήτε καὶ βαράτε τὰ ἀλύπητα! “Ὅσο γιὰ τὸν κροκόδειλο, ἀφήστε τον σὲ μένα! Μόλις ξεπροβάλει θὰ τὸν κάνω σουρωτήρι!

Οἱ ὄπαδοί του βλέπουν τὴν τρομερὴ του ψυχραιμία καὶ συνέρχονται.

Σκορπίζονται δεξιά κι’ ἀριστερὰ τρέχοντας, μὲ τὸ δάχτυλο στὴ σκανδάλη.

Τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο παρακολουθεῖ τὰ πάντα ἀπ’ τὴ φωλιά του.

Καί, ξαφνικά, γουρλώνει τὰ μάτια! Αὐτὸ ποῦ βλέπει εἶναι πολὺ περίεργο. Τὸ τρομερὸ ρύγχος ἑνὸς κροκόδειλου ἔχει ξεμυτίσει ἀπὸ τὰ χόρτα μιᾶς λόχμης!

— Παράξενο!, μουρμουρίζει ὁ Τάργκα. Εἶναι κροκόδειλος τόσο μακριὰ ἀπ’ τὸ ποτάμι;

Ξέρει τὶς συνήθειες τῶν ἀμφίβιων αὐτῶν τεράτων καὶ δὲν μπορεῖ νὰ ἐξηγήσῃ πῶς ἓνας κροκόδειλος ἐγκατέλειψε τὸν ποταμὸ καὶ μπήκε τόσο βαθεῖα στὸ δάσος!

“Ὡστόσο, ἐκεῖνο ποῦ τὸν ἐνδιαφέρει πρὸ πολὺ ἀπ’ ὅλα, εἶναι ὁ Ζανούρ!

Καὶ τούτῃ τῇ στιγμῇ ὁ κτηνώδης ἀντίπαλός του ἔχει μείνει μόνος! Οἱ ὄπαδοί του, σύμφωνα μὲ τὶς διαταγὰς ποῦ πῆραν, ἔχουν σκορπιστῆ μέσα στὸ δάσος.

Τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπου-

λο παίρνει μιὰ βαθειὰν ἀναπνοή. Πσραμερίζει τὰ κλαδιὰ καί, τῆ στιγμῆ που ὁ Ζανούρ σηκώνει καρφωτὰ τὸ ὄπλοτολυδόλο του, γιὰ νὰ θερίσει τὸν Ἄσιδα, που σιμῶνει παριστάνοντας τὸν... κροκόδειλο, ὁ Τάργκα πηδάει!

Πέφτει λοξὰ μὲ δύναμι. Καί τὸ δεξί του πόδι πραγματικοει ἕνα τρομερὸ λάκτισμα, καθὼς θρίσκειται στὸν ἀέρα! Ὁ Ζανούρ τὸ δέχεται στὰ χέρια καὶ οὐρλιάζει ἀπ' τὸν πύνο.

— Σ' ἔφαγα, κακοῦργε!, φωνάζει ἀκράτητος καὶ μανιασμένος ὁ Τάργκα.

Τὸ λάκτισμά του εἶναι τόσο ἰσχυρὸ, ὥστε ἀναρπάζει τὸ ὄπλοτολυδόλο ἀπὸ τὰ δάχτυλα τοῦ Ζανούρ, μὲ τὴν ὀρμὴ που ἀρπάζει ὁ ἀνεμοστρόβιλος ἕνα ἄχυρο!

Μέσα σὲ μιὰ στιγμῆ ὁ κτηνώδης Γερμανὸς θρίσκειται ἀφωπλισμένος!

Τὸ ὄπλο του ἔχει τιναχτῆ δεκάδες μέτρα μακρυνά, μέσα στὶς παρθένες κι' ἀπάτητες λόχμες! Μέρεις ὀλόκληρες νὰ φάχη κανεῖς, δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ξαναβρῆ!

Ὁ Ζανούρ τινάζεται μουγκρίζοντας, σὰν παγιδευμένο λεοντάρι.

Στηρίζεται στ' ἀνοιχτὰ καὶ μισολυγισμένα πόδια του. Ἀπλώνει τὰ τεράστια χοντὰ μπράτσα του καὶ μὲ μαντὰ που ρίχνουν σπῆθες λύσας ἐτοιμάζεται ν' ἀντιμετωπίση τὸν Τάργκα, που ἔπεσε ἔτσι ξαφνικὰ κι' ἀπροσδόκητα μπροστά του.

Σ' αὐτῆ τῆ στάσι ὁ Ζα-

νούρ μοιάζει σὰν ἕνας ὄρθιος ρινόκερος.

Ἀπέναντι, σὲ τρία μέτρα ἀπόστασι, στέκεται τὸ ἀδάμαστο Ἑλληνόπουλο!

Γιὰ ἕνα δευτερόλεπτο οἱ ἀντίπαλοι ἀναμετριοῦνται μὲ τὸ βλέμμα.

Τὸ τέλειο κορμί τοῦ Τάργκα, πανέτοιμο γιὰ τὴν τρομερῆ σύγκρουσι, ἔχει τυλιχτῆ ἀπὸ τοὺς ἀσταλῆνιους ὄγκους τῶν μυῶνων του.

Κι' ἄξαφνα σηκώνεται στῆ ζούγκλα ὁ σίφουνας κι' οἱ καταιγίδες!

Τὸ Ἑλληνόπουλο σκύβει καὶ τινάζεται μὲ περηφάνεια, μὲ δύναμι κι' εὐκινησία λευταριού! Τὸ κορμί του σκίζει τὸν ἀέρα καὶ πέφτει σὰν κεραυνός.

Ὁ Ζανούρ δέχεται μιὰ γερὴ κουτουλιὰ κατάστηθα. Τὸ στέρνο του ἀντηχεῖ σὰν πελώριο τούμπανο. Τὴν ἴδια στιγμῆ, ὅμως, ἡ χοντρή γροθιά του τινάζεται καὶ χτυπάει τὸν Τάργκα στὸν τράχηλο!

Αὐτῆ εἶναι ἡ πρώτη ἐπαφὴ τῶν δυὸ τρομερῶν ἀντιπάλων.

Ὁ χοντροκομμένος Γερμανὸς κλονίζεται ἀπὸ τὸ τρομερὸ χτύπημα.

Παραπατάει καὶ τὸ μάτι του θολώνει ἀπὸ ἕνα κύμα αἵματος.

Τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο νοιώθει μιὰ μικρῆ ζάλη. Ὅμως κι' αὐτῆ περνάει γρήγορα, γιὰτὶ οἱ μυῶνες τοῦ τραχήλου του, ἐξωγκωμένοι καὶ σκληροί, σὰν τὸ ἀτσάλι, σηματοῖζουν ἕναν ἀληθινὸ θώρακα, ἀπάνω στὸν ὁποῖο χτύπη-

σε ή τρομακτική γροθιά του Ζανούρ! 'Αναπνέει κι' έτσι: -μάζεται πάλι να έπιτεθί, αλλά την ίδια στιγμή άκούει κάτι που τον άναχαιτίζει. Είναι ένα βαθύ γουργουρητό:

— Γρρρ... Γκρρρ... Γρρρ... Γκούρρρ...

Στρέφεται και βλέπει τον παράξενο κροκόδειλο να τον πλησιάζη!

Ο Τάργκα μένει κατάπληκτος. Τό αύτί του, μαθημένο άπ' τούς γρυλλισμούς τών κροκοδειλών, καταλαβαίνει άμέσως πώς αυτό τό περιέργο όν, δέν μπορεί να είναι άληθινός κροκόδειλος. Τί είναι, όμως; 'Απειρες ύποψίες γεννιούνται μέσα του. "Ενα σωρό σκέψεις, σαν σμήνος άπό κουνούπια, χυμούν και βουίζουν στο κρανίο του. Πιστεύει πώς οί αντίπαλοί του τον έχουν ρίξει σε καινούργια σατανική παγίδα. Λοξεύει για ν' άποφύγη μιá πιθανή έπίθεσι του Ζανούρ και πηδάει άπάνω στον «κροκόδειλο».

"Ομως ό κτηνώδης Γερμανός δέν έχει διαθέσι να συνεχίση τή μονομαχία του με τό άνίκητο Έλληνόπουλο. Έπιωφελείται, λοιπόν, άπό τήν εύκαιρία. Και σπεύδει να χωθί πίσω άπ' τά δέντρα και να εξαφανιστή!

Τήν ίδια στιγμή ό... «κροκόδειλος» σηκώνεται όρθιος και... φωνάζει με τρόμο:

— Κύριος Τάργκα! Κύριος Τάργκα! Έγκώ όκι είναι κοροκόντειλο! Έγκώ είναι... 'Ατσίντα! Κύριος Τάργκα,

έσύ όκι πετάνει - πετάνει έμένα!

Τό Έλληνόπουλο στέκεται και τον κυττάζει πλημμυρισμένο άγανάκτησι.

Δέν ξέρει, αν πρέπει να θυμώση με τήν γκάφα του 'Ατσίδα ή να γελάση με τό κωμικό θέαμα που βλέπει μπροστά του.

— Πώς διάβολο έγινες... έτσι; τον ρωτάει. Κι' άπό που ξεφύτρωσες εδώ;

Ο άστειος νέγρος κάνει μιá γκριμάτσα και γίνεται σαν θλιμένος... χιμπατζής. Ψάχνει να βρη λόγια να δικαιολογηθή. Μά ό Τάργκα δέν έχει καιρό.

— Άφησε τώρα τις κουβέντες!, φωνάζει. Θα μου ξεφύγη πάλι ό Ζανούρ!

Και ρίχνεται άκράτητος στα ίχνη του κτηνώδους Γερμανού.

Άλλά, τώρα, γίνεται κάτι παράξενο. Κάτι τρομερό κι' άπροσδόκητο.

Κοπάδια άπό γυπαετούς φαίνονται στον ούρανό. Τά όρνεα έχουν μυριστή τά πτώματα και χαμηλώνουν, χτυπώντας τά πελώρια φτερά τους. Καθώς μπαίνουν, όμως, μέσα στα κλαδιά τών δέντρων, μιá τρομερή έκρηξι άκούγεται! Οί χειροβομβίδες και οί νάρκες, που είναι κρεμασμένες στα δέντρα, άπό τον Ζανούρ, για να προστατεύουν τό καταφύγιό του, αρχίζουν να σκάζουν! Και οί τρομερές έκτυρσοκροτήσεις διαδέχονται ή μιá τήν άλλη! Τό δάσος γεμίζει φωτιές και σε λίγο τά δέντρα λαμπαδιάζουν! Μιá

θάλασσα από φλόγες απλώνεται. Και οι έκρηξεις πολλαπλασιάζονται.

Ο Τάργκα αναγκάζεται να υποχωρήσει. Ο νους του τρέχει στην αγαπημένη του συντρόφισσα.

— Μαλόα!, φωνάζει. Μαλόα!

Κι' άμέσως τὸ κορίτσι τῆς ζουγκλας πετιέται μπροστά του!

— Σέ... παρακολούθησα!, τὸ ἴλεει χαμηλώνοντας τὰ μάτια. Σκέφτηκα πὼς μποροῦσες νὰ μὲ χρειαστῆς!

Ο Τάργκα δὲν ἔχει καιρὸ νὰ τῆ μαλώσει. Οἱ φλόγες τοὺς κυνηγάνε.

— Πάμε!, λέει τὸ Ἑλληνόπουλο. Ἄραγε ὁ Ζανούρ θὰ γλυτώσει ἀπὸ τούτη τὴν Κόλασι;

ΤΕΛΟΣ

Πρωτότυπο Ἑλληνικὸ κείμενο ὑπὸ ΘΑΝΟΥ ΑΣΤΡΙΤΗ
Ἄπαγορεύεται ἡ ἀνατύπωση. Ἀποκλειστικότης «Υπερανθρώπου».

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΤΕΥΧΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΓΚΑ

ΤΟ 14

ποὺ θὰ κυκλοφορήσει τὴν ἐρχόμενη ἐβδομάδα μὲ τὸν τίτλο

ΣΤΟ ΒΩΜΟ ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΥ ΔΑΙΜΟΝΑ

ἡ Μαλόα, ἡ αγαπημένη τοῦ Ἀτρόμητου Ἑλληνόπουλου, πέφτει στὰ χέρια ἑνὸς τρομεροῦ δαίμονα, ἑνὸς ἀπάνθρωπου ὄντος, ποὺ θέλει νὰ τὴν θυσιάσει στοὺς ἀνύπαρκτους θεοὺς του!

Ο Τάργκα, τρελλὸς ἀπὸ λύπη καὶ θυμὸ, ἀγωνίζεται σκληρὰ μὲ ἀπόγνωσι γιὰ νὰ σώσει τὴ συντρόφισσά του καί, ἔπειτα ἀπὸ τρομεροὺς κινδύνους καὶ ἀπίστευτες γιγαντομαχίες, φτάνει κοντὰ τῆς ἀκριβῶς τῆ στιγμῆ ποὺ αὐτὴ εἶναι δεμένη

ΣΤΟ ΒΩΜΟ ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΥ ΔΑΙΜΟΝΑ

Τὸ 14 εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ πιὸ γοργά, πιὸ δυναμικά καὶ πιὸ συγκλονιστικὰ τεύχη τοῦ «Τάργκα»!

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΤΟΥ ΑΤΣΙΔΑ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΚΟΝΤΟΣΤΟΥΠΗ

Κύριος Κοντοστούπος,

'Εγκώ περιμένει έσένα πολὺς καιρὸς ἔρτει 'Αφρικανική, ἐσὺ ὁμως ὄκι ἔρτει! 'Εσὺ φοβάται πολὺ ἐμένα! 'Εσὺ θυμάται ἐμένα ντέσει ἐσένα πάνω κορμός νέντρος φάει - φάει πανθήρος! Χά, χά, χά, χά! Χί, χί, χί, χί! 'Εσὺ φυσάει αὐτὸ ὄκι κρυώνει! 'Εσὺ ὄκι πιὰ ἔρτει ἄλλο 'Αφρικανική!

'Εγκὼ ὁμως τέλει πιάσει ἐσένα ντείρει ἐσένα! 'Εσὺ ὄκι ἔρτει 'Αφρικανική, ἐγκὼ ἔρτει 'Αμερικανική, πιάσει ἐσένα, χώσει ἐσένα μέσα στόμα ντικός μου, φέρει ἐσένα μέσα τζούγκλα, ντώσει ἐσένα... μαϊμούντος, παίτζει μαϊμούντος ματζί ἐσένα!

'Εγκὼ βάλει ἐσένα χαλκᾶ γύρω λαιμὸς ἐσένα, τραβάει ἐσένα ὅπου πηγαίνει ἐμένα, ὅπως ἄνθρωπος τραβάει ματζί του σκύλος! 'Εγκὼ κάνει ἐσένα... σκυλάκις ντικός μου!

'Εγκὼ περιμένει ἐσένα ἀκόμα ντύο μέρες! 'Εσὺ ὄκι ἔρτης, ἐγκὼ ξεκουνήσει ἀμέσως καράβι - καράβι ἔρτει 'Αμερικανική, πάρει - πάρει ἐσένα, πάρει - πάρει καὶ 'Ελχίνα - Μελχίνα, ὠραῖος γυναῖκος ντικός σου, Κοντοστούπος!

Πολὺ φίλος - φίλος ντικός σου

ΑΤΣΙΝΤΑΣ

"ΤΑΡΓΚΑ,"

Αριθ. 13 — ΔΡΧ. 2.000

Εβδομαδιαία Βιβλία
Ηρωικών Περιπετειών.

Γραφεία: Λέκκα 23
Αριθ. Τηλεφ. 36.373

Τα προηγούμενα τεύχη πωλούνται στα γραφεία μας, που είναι άνοικτα κάθε μέρα 9—1½ και 5—7, εκτός του απογεύματος της Τετάρτης.

Διευθύνσεις: Οίκον. Δ)τής: Γεώργιος Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Αρχισυντάκτης: Στέλιος Ανεμοδουράς, Λ. Θησέως 323. Προϊστάμενος τυπογραφείου: Γεώργιος Γεωργιάδης Μεγίστης 19.

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

1) 'Ο κυρίαρχος της Ζούγκλας.	7) Μονομαχία Βασιλέων.
2) 'Η σπηλιά με τὰ Διαμάντια.	8) Συναγερμός στη Ζούγκλα.
3) Ζούμπο, ὁ 'Ιερός 'Ελέφαντας.	9) Ζανούρ ὁ προδότης
4) 'Ο φύλακας τῶν Θεσαυρῶν.	10) Στὴ φωλιά τοῦ Ζανούρ
5) Μαλόα, τὸ Κορίτσι-Τίγρις.	11) 'Ιπτάμενος Τρόμος
6) Τάργκα, ὁ Λευκὸς Σίφουνας.	12) Τὸ φαρμάκι τῆς κόμπρας.
	13) 'Η ἀρπαγὴ τῆς Μαλόα.

Τὸ ἐπόμενο τεύχος τοῦ «Ἵπερανθρώπου», τὸ

76

εἶναι ἀπὸ τὰ πιὸ ἀγωνιώδη τεύχη, ποὺ ἔχετε διαβάσει ποτέ. Στὸ τεύχος αὐτό, ποὺ ἔχει τὸν τίτλο

ΣΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ ΤΩΝ ΔΕΚΑ

ὁ τρελλὸς Κοντοστούπης συναντᾷ τοὺς «νεκρούς» φίλους του καὶ ἡ ἀγανάκτησι, ἡ λύπη, ἡ ἀπόγνωσι, ὁ θυμὸς καὶ ἡ πίκρα, ποὺ δοκιμάζει, κάνουν τὴν τρέλλα του νὰ ἐξατμισθῇ!

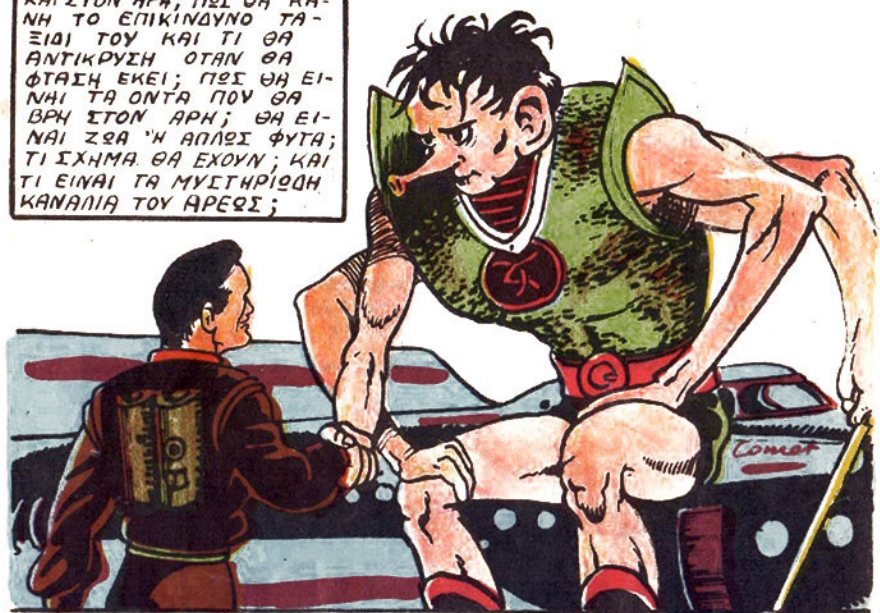
ΣΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ ΤΩΝ ΔΕΚΑ

Νέοι ἡρωϊσμοί, νέες περιπέτειες, νέες γιγαντομαχίες, νέα σπαρταριστὰ ἐπεισόδια μετὸν Κοντοστούπη, νέες συναρπαστικὲς στροφές στὴν ἀσύγκριτη καὶ συγκλονιστικὴ ἱστορία τῶν Ἵπερανθρώπων.

Η Ζωή σε άλλους Κόσμους

ΠΟΙΟΣ ΘΑ ΕΙΝΑΙ Ο ΠΡΩΤΟΣ
ΑΝΘΡΩΠΟΣ, ΠΟΥ ΘΑ ΔΙΑ-
ΣΧΙΣΤΗ ΤΟ ΚΕΝΟ ΔΙΑΣΤΗ-
ΜΑ ΑΓΑΜΕΙΣΑ ΣΤΗ ΓΗ
ΚΑΙ ΣΤΟΝ ΑΡΗ; ΠΟΣ ΘΑ ΚΑ-
ΝΗ ΤΟ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟ ΤΑ-
ΞΙΔΙ ΤΟΥ ΚΑΙ ΤΙ ΘΑ
ΑΝΤΙΚΡΥΞΗ ΟΤΑΝ ΘΑ
ΦΤΑΣΗ ΕΚΕΙ; ΠΟΣ ΘΑ ΕΙ-
ΝΑΙ ΤΑ ΟΝΤΑ ΠΟΥ ΘΑ
ΒΡΗ ΣΤΟΝ ΑΡΗ; ΘΑ ΕΙ-
ΝΑΙ ΖΩΑ Ή ΑΠΛΩΣ ΦΥΤΑ;
ΤΙ ΣΧΗΜΑ ΘΑ ΕΧΟΥΝ; ΚΑΙ
ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗ
ΚΑΝΑΛΙΑ ΤΟΥ ΑΡΕΩΣ;

Πλανήτης ΑΡΗΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΧΡΟΝΙΑ Ο ΑΡΗΣ Ε-
ΚΑΝΕ ΕΝΤΥΠΩΣΗ ΣΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ. **ΑΡΗΣ**
ΤΟΝ ΕΠΑΤΡΕΥΑΝ ΩΣ ΘΕΟ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΤΟ ΗΛΙΑΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ
Ο ΗΛΙΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΠΛΑΝΗΤΕΣ
ΤΟΥ ΜΕΤΙΣ ΤΡΑΧΙΕΣ ΤΟΥΣ

ΣΗΜΕΡΑ, ΟΙ
ΕΠΙΣΤΗΜΟ-
ΝΕΣ ΥΠΟ-
ΤΗΡΙΖΟΥΝ
ΟΤΙ ΣΤΟΝ
ΑΡΗ ΥΠΑΡ-
ΧΕΙ ΖΩΗ.

ΔΕΞΙΑ: ΕΝΑΣ
ΧΑΡΤΗΣ ΤΟΥ
ΑΡΗ, ΠΟΥ
ΔΕΙΧΝΕΙ ΤΑ
ΜΥΣΤΗΡΙΩ-
ΔΗ ΚΑΝΑ-
ΛΙΑ.

ην ασύγ-
γερανθρό-